

Rubense Schone

Vertelt

editie 2012

door Ingrid Jansen

Inhoud

2 januari 2012: Kakelvers jaar.....	5
15 januari 2012: Nog maar een week!.....	6
7 februari 2012: Good noaberschap anno 2012.....	7
28 februari 2012: Mooie westrijd.....	8
4 maart 2012: My Own Lingerie is weer begonnen.....	9
17 maart 2012: Vrij - een gedicht.....	10
21 maart 2012: Veel gezichten - alweer een gedicht.....	11
31 maart 2012: Feest en oorlog tegelijk.....	12
1 april 2012: Begrip is alles.....	13
7 april 2012: Echte vriend.....	14
9 april 2012: Een elfje tussendoor.....	15
14 april 2012: Sterk versus zwak.....	16
19 april 2012: Grijzig.....	17
26 april 2012: jongensroek.....	18
3 mei 2012: Lekker gek.....	19
16 mei 2012: V-V-Verliefd.....	20
19 mei 2012: Zelfvertrouwen.....	21
25 mei 2012: Dromen zijn bedrog.....	22
2 juni 2012: Zaterdagochtend - elfje.....	23
10 juni 2012: Cheerleaden voor mannen?.....	24
15 juni 2012: Goedgemutst geslapen.....	25
25 juni 2012: Nattigheid - gedicht.....	26
25 juni 2012: Vijftienfiets.....	27

14 juli 2012: Vandaag is kennelijk een off-day.....	28
22 juli 2012: Van jezelf houden.....	29
28 juli 2012: De brandweer rijdt langs	30
31 juli 2012: Grijsregen - een elfje	31
8 augustus 2012: Kom je erbij zitten?.....	32
13 augustus 2012: Vakantietijd, stiltetijd.....	33
17 augustus 2012: Alleenkind	35
19 augustus 2012: Terras met een sprookje	36
27 augustus 2012: Stereo-horen.....	38
28 augustus 2012: Ruziekind - een gedicht.....	39
2 september 2012: Droomouders - alweer een gedicht	42
3 september 2012: Oortjes, oortjes en oortjes	43
8 september 2012: Groen en geel - twitterdicht en haiku.....	45
8 september 2012: Verhalen zijn de baas	46
10 september 2012: Als je alleen over straat loopt: over Femme de la Rue.....	47
11 september 2012: Schrijfcafé	49
13 september 2012: Nikserig liftgesprekje.....	50
20 september 2012: Regenbogen en kabouters	52
27 september 2012: Call me honey - songtekst.....	53
29 september 2012: Het leek wel een achtbaan.....	55
6 oktober 2012: Wurmiers	56
28 oktober 2012: Slalalalala.....	59
3 november 2012: Sint Maarten, Sint Maarten, de koeien hebben staarten.....	60
10 november 2012: Vrolijk kletsen.....	61
17 november 2012: Sinterklaas intocht.....	62
25 november 2012: Strandelijke nachtmerrie.....	63

6 december 2012: Angola in de sneeuw.....	64
14 december 2012: Wit, glad en mooi.....	65
19 december 2012: Borrelen met hoortoestel.....	66
23 december 2012: De Mythengang - een verhaal.....	67
27 december 2012: Schaatsen in de stad.....	69

2 JANUARI 2012: KAKELVERS JAAR

Zowel kerst en oud-en-nieuw zijn weer achter de rug, en er staat weer een heel nieuw kakelvers jaar klaar om al zijn mooie en minder mooie momenten over ons uit te storten. En met dat knisperverse nieuwe jaar komen ook alle nieuwjaarswensen. Op zich natuurlijk erg lief, dat je elkaar het beste wenst, en hoopt dat het een goed jaar zal worden. Maar die nieuwjaarswensen op zich, die komen in zoveel vormen dat het me direct deed denken aan een schrijfsel van [Paulien Cornelisse](#) dat ik ooit las in haar boek "Taal is zeg maar echt mijn ding" (een leuk boekje is dat trouwens).

Want wat heb ik de afgelopen dagen zoal aan wensen gehoord en gelezen? Het meest komt voor "het beste", "de allerbeste wensen" en "gelukkig nieuwjaar". Vrij standaard nieuwjaarswens, maar je kunt je geen buil aan vallen, het zijn best wel veilige wensen. Verder is mij ook een sprookjesachtig 2012, een twinkelend 2012 en een warm en liefdevol 2012 gewenst. De wens die me direct deed denken aan het stukje van hierboven al genoemde Paulien Cornelisse, was "al het wensbare". Dat kwam nogal dubbel op mij over, want het kwam uit een goed hart en was echt oprecht positief bedoeld, maar een klein en heel lelijk deel van mijn denken haalde direct allerlei lelijke wensen naar boven, zoals bijvoorbeeld "krijg de tyfus" of "krijg de tering". Je kunt een ander eigenlijk best veel onheil toewensen als je er even over nadenkt. Of misschien juist er niet over nadenkt :)

De mooiste wens die ik tegengekomen ben, kwam van een kennis van mij, hij is van [Axis into Management](#). Hij wenste mij een gezond, gelukkig en inspirerend 2012 toe.

Een inspirerend jaar.

Dat klinkt in eerste instantie alsof het rechtstreeks uit een vaagtaalboekje komt, maar toch krijg ik er een heel warm gevoel bij van binnen en komt er een glimlach op mijn gezicht. Een inspirerend jaar, met inspirerende mensen om je heen en inspirerende bezigheden. Rondlopen met een twinkel in je ogen en een danshuppeltje in elke pas die je zet. Dat lijkt me wel wat.

Bij deze wens ik jullie allen een warm, liefdevol en vooral inspirerend jaar toe! Ik wens iedereen een vrolijke twinkel in de ogen en een blij en tevreden danshuppeltje in elke pas die je zet.

Ciao,
Ingrid.

15 JANUARI 2012: NOG MAAR EEN WEEK!

Nog maar een week. Nou ja, eigenlijk nog maar zes nachtjes slapen. Komende zaterdag staat er weer een fotoshoot gepland, met [Ferry Spaan van CaptureVision](#). En ik heb er best wel zin in!

We zijn voor de verandering even helemaal van de fifties afgestapt en hebben als thema dit keer "business met een sexy knipoog". Een zakenvrouw dus. Aan de kast hangen de mantelpakjes die ik aantrek (en die ik vandeweek op het werk dus duidelijk niet aan kan hebben) samen met blouses en schoenen. De accessoires, zoals kettingen en oorbellen en dat soort dingen, moet ik nog uitzoeken. Maar ik heb ook nog een week. Bijna een hele week.

Naast kleding en gebruikelijke accessoires wil ik natuurlijk mijn laptop en mijn ipad mee naar de shoot. Een echte zakenvrouw gaat toch ook niet op reis zonder computer? En een smartphone natuurlijk, maar mijn telefoon heb ik altijd bij me, daar hoef ik niet specifiek om te denken.

Ik ben benieuwd hoe de foto's gaan worden!

Ciao,
Ingrid.

7 FEBRUARI 2012: GOOD NOABERSCHAP ANNO 2012

Vroeger had je goed noaberschap. Gewoon je best om een goede buurman (m/v) te zijn. Hallo zeggen als je elkaar tegenkomt, elkaar een kopje suiker lenen als dat nodig is, bij elkaar naar de wc kunnen als die van jou stuk is of verstopt is of zo. Elkaars planten en post verzorgen als er één op vakantie is. Zulke dingen.

Tegenwoordig heb je nog steeds goed noaberschap. En alles wat ik opgesomd heb, hoort daar nog steeds bij. Maar je kunt nu meer doen aan goed noaberschap. Want we hebben internet, en dat geeft hele nieuwe mogelijkheden en onmogelijkheden. Zo vinden veel oude internet-rotten het bijvoorbeeld heel netjes en beleefd om hun wifi-router voor iedereen open te zetten. En om geen misbruik te maken van die van een ander als ze zelf onderweg zijn. Kun je ook even je e-mail checken als je geen duur data-abo hebt bij Meneer KPN. Misschien erg naïef om aan te nemen dat de meeste mensen hier geen misbruik van maken, maar ik neem het lekker toch aan. De meeste mensen zijn heus wel te goeder trouw.

Helaas zijn er mensen die vinden dat je illegaal bezig bent als je zo je medemens het internet op wilt helpen. [Lees het hele verhaal op deze link](#). Ik viel zo ongeveer van mijn stoel van verbazing toen ik dat las. Sommige mensen aan de andere kant van de Atlantische Oceaan vinden dat je een crimineel bent als je er geen probleem mee hebt dat mensen via jouw internetverbinding af en toe even hun mail checken of een tweet sturen of zo. En dat je daarom je wifi-router open hebt staan. Want dan faciliteer je illegaal downloaden van auteursrechtelijk beschermd materiaal (en dat is weliswaar fout maar toch echt geen diefstal, hoi Tim). En ben je dus een zware crimineel.

Naar aanleiding van die hele SOPA/PIPA-heisa vond ik al dat ze weg kwijt waren daar. En dat vind ik nu nog steeds.

Of ben ik nu de weg kwijt?

Gauw mijn wifi-router maar dichtzetten.

Zou het nu ook illegaal worden om te internetten via TOR?

Ciao,
Ingrid.

28 FEBRUARI 2012: MOOIE WESTRIJD

Een van de dingen die ik in mijn vrije tijd doe; is EHBO. En via de EHBO ben ik als Medic terechtgekomen bij American Football team de [Groningen Giants](#). Altijd goed voor je EHBO-ervaring, EHBO'en bij een American Football team. Want het is best een harde sport eigenlijk.

Afgelopen weekend was de eerste wedstrijd van het seizoen. Woensdagavond tijdens de trainingen vroeg ik me nog af of de wedstrijd überhaupt door zou gaan: het was allemaal zo nat en regenachtig en modderig. Wie weet zou het veld wel afgekeurd worden. Gelukkig was het een paar dagen droog en was het zondag zelfs mooi weer. De wedstrijd ging gewoon door en de Giants hebben zelfs met 40-0 gewonnen! Het was een hele mooie wedstrijd. Het hele wedstrijdverslag staat wel ergens op de website van de Giants, dat mag je daar nalezen :)

Voor ons als verzorgers was er zoals gewoonlijk een hele hoop te doen; allereerst zorgen dat alle bidons met water vol bleven. Want er wordt veel water gedronken door de spelers tijdens de wedstrijd; en dat moeten ze ook van ons want ze zweten het er ook heel snel weer uit. Verder de nodige schrammen en sneetjes en preventief intapen van polsen, duimen en enkels enzo. En bijna halverwege ging een van onze spelers door zijn enkel, en wel zo goed door zijn enkel dat hij door mensen van de ambulance van het veld gehaald moest worden. Dan is het toch maar goed dat er EHBO bij is!

4 MAART 2012: MY OWN LINGERIE IS WEER BEGONNEN

Jaren en jaren heb ik gestijldanst/stijlgedanst. En een van de mensen die ik daar heb leren kennen was Addy. Een heel aardige vrouw, die lingerieparty's deed en zelfs bij ons op de dansschool ooit een lingerie modeshow georganiseerd heeft. Nog steeds denk ik daar met plezier aan terug, ook aan de plussize maten die ze toen bij zich had. Want als modellen hadden een paar van onze wedstrijddansers zich aangemeld, en daar zat ook een plussize dame bij, Bethan heette ze als ik me goed herinner. Ik voelde enorm veel bewondering en respect voor haar, om als Rubensdame zo lingerie te gaan showen! Dat beeld is ook altijd één van mijn voorbeelden gebleven.

Al jaren dans ik niet meer, maar ik mis het nog steeds en laatst ging ik dus een keer naar een dansavond bij [Dansschool Groningen Danst](#). En daar kwam ik veel kennissen tegen die ik lang niet meer gezien had; hartstikke leuk! Eén van de kennissen die ik daar tegenkwam waren Addy en haar man. We hebben heel gezellig zitten kletsen, en één van de dingen die zij vertelde, was dat ze weer met haar lingerie begonnen was. Net als vroeger met showroom en lingerieparty's, maar nu ook met een [webshop](#) met speciale aandacht voor alle ongewone maten. En ze heeft inderdaad ook veel grotere maten, en mooi spul ook. Al is dat laatste natuurlijk altijd lastig te beoordelen via een webshop.

Binnenkort maar eens bij haar gaan winkelen!

Ciao,
Ingrid.

17 MAART 2012: VRIJ - EEN GEDICHT

Vrij

Is zonder angst
zeggen wat je denkt
Zeggen wat je wilt

Vrij

Is geen kooi
Geen dwingende normen
Geen "dat hoort zo"

Vrij

Is ook respect
Geen misbruik maken van
Schaamte en schuldgevoel

Vrij

Jezelf zijn
Mogen en durven doen
Wat jij echt wilt

21 MAART 2012: VEEL GEZICHTEN - ALWEER EEN GEDICHT

Soms is het
een rustige rivier
die koppig kalm
steeds maar verder stroomt naar zee

Soms is het
een beekje
vrolijk kabbelend en klaterend
over de rotsen

Soms is het
de branding
steeds weer terugkerend
naar strand en vasteland

En soms is het
een tsunami
niet te stoppen, niet te temmen
huizenhoog voortstormend over het land
een natuurkracht
waar je weerloos aan overgeleverd bent

31 MAART 2012: FEEST EN OORLOG TEGELIJK

Als het tegenzit
Alles naargeestig lijkt
Een lange hellenrit
Iedereen boos kijkt
Lijkt het leven wel oorlog

Even later in de zonneschijn
Alles vrolijk en blij
Je voelt je warm en fijn
En helemaal vrij
Lijkt het leven een feest

Soms moet je even
Oorlog voeren tegen jezelf
Omdat je glad vergeet
De slingers op te hangen
Voor het feest dat leven heet

1 APRIL 2012: BEGRIP IS ALLES

Een kind van zes
Vraagt Mama van het lijf
Broek, hemd en hes
Waarom?

Waarom heeft een regenboog zeven kleuren?
Waarom kunnen bloemen zo heerlijk geuren?
Waarom doet poep zo meuren?
Waarom hebben alle huizen dichte deuren?
Waarom mag ik niet zeuren?
Waarom?

Datzelfde kind, nu groot
Heeft aan daarom
Nog steeds een broertje dood
Vraagt nog steeds naar het waarom?
Waarom?

Waarom vinden mensen geld zo belangrijk?
Waarom hebben mannen zo graag gelijk?
Waarom hebben mensen niks over voor het onderhoud van de dijk?
Waarom raken mensen van sex zo over de zeik?
Waarom zetten mensen "anders" zo graag te kijk?
Waarom begint elk detectiveboek met een lijk?
Waarom hebben de meeste vrouwen een hekel aan de strijk?
Waarom?

Andere vragen, maar
Dezelfde geest
Begrip is voor haar
Nog steeds het allermeest
Maar waarom?

7 APRIL 2012: ECHTE VRIEND

Ieder huis

Zo zegt het spreekwoord

Heeft zijn kruis

Dat je steeds weer op moet nemen

Al die issues en problemen

Soms is er

Eentje van het echte soort

Komend van dichtbij of ver

Helpt jou om je kruis te dragen

Zonder ook maar iets te vragen

Zoals Toon Hermans zei

In een gedicht met simpel woord

Duidelijk, frank en vrij:

Iemand die met je lacht en met je grient

Dat is een echte vriend

9 APRIL 2012: EEN ELFJE TUSSENDOOR

Nacht

Een kooi

Veel enge monsters

Komen op mij af

Wekker

14 APRIL 2012: STERK VERSUS ZWAK

Als de sterke
Sterk zijnd
De zwakke
Domineert
Onderdrukt
Wiens schuld is dat?

Sterk weet niet
hoe het is
zwak te zijn
Zwak weet niet
hoe dat moet
Sterk zijn
Is er schuld?

Veel beter
is het
samen
Sterk leert zwak
sterk te zijn
Zwak leert sterk
hoe het is
zwak te zijn
Niemand's schuld

19 APRIL 2012: GRIJZIG

vroeger was het
kleurig en mooi
lachen, plezier en schoonheid
hand-in-hand

nu is het iets
grijzig en droef
grijzig droeve zinloosheid
als drijfzand
en buiten gaat alles door
vogels blijven volop fluiten
zon schijnt

voelt raar
onbeschoft en ongepast maar toch,
zon door de ruiten
verdriet verdwijnt

26 APRIL 2012: JONGENSROEK

Heel lang heb ik me gehouden aan één parfum. Eén geurtje dat ik kende, dat ik lekker vond ruiken en waardoor ik me mooi en sexy en aantrekkelijk voelde. Want dat soort dingen zijn bij mij heel erg geur-afhankelijk (dat geldt trouwens ook voor de geur die het mannelijk geslacht draagt, van een lekker ruikende aftershave of mannenparfum kunnen mijn hormonen aardig op hol slaan :)). Zover ik me kan herinneren hebben alle vrouwen in onze familie altijd parfum of eau de toilette gedragen. "Jongensroek" zei mijn immer wijze Oma altijd. Iedere vrouw heeft haar eigen geur en ook in mijn familie: Oma hield heel erg van Maya, en Mama's geur is Boucheron. En toen ik éénmaal Chanel 5 ontdekt had wist ik: dit is MIJN geur. Jarenlang ben ik Chanel 5 trouw geweest. Met die geur in mijn neusgaten voelde ik mij mooi en sexy en vrouwelijk en vrolijk en helemaal prima.

Tot ik vorig jaar het ineens in mijn bol kreeg om een keertje iets anders te willen.

Vakantiegeld is gewillig, dus ging ik op naar de parfumerie. Op een doordeweekse ochtend in mijn vakantie stapte ik bij de Douglas-winkel binnen en vertelde een verkoopster dat ik altijd Chanel 5 had gehad, maar dat ik eigenlijk wel eens wat anders wilde. Na wat doorvragen en uitleggen liet ze me een paar parfums ruiken en ik koos degenen die ik het lekkerst vond. Ik dacht er prima tevreden mee te zijn en was na een poosje helemaal vergeten hoe het voelde om Chanel te dragen.

Afgelopen week was het op en ben ik naar de winkel gegaan om nieuwe parfum. De Chanel 5 stonden prominent in het schap en riepen me toe: "kies mij, kies mij toch!" En ik kon aan die verleiding niet weerstaan en kocht een fles van mijn oude, trouwe Chanel 5.

Dinsdag heb ik het voor het eerst weer opgedaan, en wauw! Ik was helemaal vergeten hoe lekker dat ruikt, en hoe mooi je je voelt met het juiste geurtje op. Ik word er helemaal vrolijk en blij van, en elke dag doe ik ook wat op mijn polsen en dan ruik ik af en toe aan mijn polsen om die heerlijke parfumlucht te ruiken.

Ik ga nooit meer parfum-vreemd. Chanel 5 is het helemaal voor mij!

3 MEI 2012: LEKKER GEK

Vroeger

danste ik eindeloze avonden

genieten lachen en gek doen op de dansvloer

Maar eens moet je volwassen worden zeggen ze

recessie kwam

reorganisatie kwam

dansen stopte

Maar nu wil ik

graag eindeloze avonden genieten

lachen en gek doen buiten de dansvloer

Wat is het dat me tegenhoudt

het stel dat ze denken

dat ik stom ben

stom doe

stel dat ze denken...

schijjt!

16 MEI 2012: V-V-VERLIEFD

Zoals veel vrouwen heb ik een paar favoriete schoenen. Schoenen die zo lekker zitten dat je ze net zo lang draagt totdat ze letterlijk uit elkaar vallen van slijtage. En dat specifieke paar schoenen van mij slijt met de dag meer. Eigenlijk zien ze er al een poosje niet uit, maar op mijn manier kon ik niet de vervangers vinden die ik wou hebben.

O, gezocht heb ik wel de afgelopen weken. Ik ben alle schoenenwinkels die ik tegenkwam binnengelopen. En ook een paar die ik niet zomaar tegenkwam, maar waar ik bewust voor omreisde. Maar geen enkele schoen voldeed aan mijn eisen:

- zwarte kleur want moet bij mijn zwarte werkpantalons passen
- elegant en vrouwelijk
- geen al te hoge hak want ik wil ermee kunnen wandelen in de lunchpauze
- ze moeten er "jong" uitzien

Uiteindelijk had ik de moed eigenlijk al zowat opgegeven en me er bij neergelegd dat ik waarschijnlijk het beste een paar van die lelijke verstandige schoenen zou moeten kopen.

Toch liep ik laatst even de V&D in om bij de schoenen te kijken.

En ik werd spontaan verliefd. Op een paar schoenen.

Ze zijn (ja ik heb ze gekocht) erg mooi: geen al te hoog maar wel erg sierlijk hakje, zwarte kleur en een mooi elegant en vrouwelijk model. Eigenlijk een pump met een t-balkje. Ze doen me wel wat denken aan mijn allereerste paar (stijl)dansschoenen die jaren geleden mijn voeten sierden, die zagen er ook ongeveer zo uit. Bij passen bleek dat ze breed uitvallen, erg fijn als je zulke eendevoeten hebt als ik.

Ik hoop zo dat ze het megasuperlang volhouden. Zuinig mee zijn dus, Ingrid!

Ciao,
Ingrid.

19 MEI 2012: ZELFVERTROUWEN

Laatst heeft de mevrouw achter de bar aan een fotoshoot meegewerkt. Deze week kreeg ze de foto's terug. En die hebben we allemaal natuurlijk uitgebreid bekeken. En becommentarieerd. Het waren erg mooie foto's, waar ze erg mooi opstaat. Ik hoop dat ze nog een keer een shoot gaat doen. Ze is een mooie vrouw, en fotogeniek.

En toen de barmevrouw zei dat ik ook een fotoshoot gedaan had, wou iedereen ook ineens mijn foto's zien. Nou is me altijd geleerd dat je je bescheiden hoort te gedragen in zo'n geval, dus stiekem voelde ik me best wel schuldig over het feit dat ik stiekem intens van al die aandacht genoot.

We hebben ook alle foto's van mij bekeken en becommentarieerd. En dat was voor mij zowel leerzaam als leuk: leerzaam omdat de andere mevrouwen eerlijk (althans, daar ga ik van uit) zeiden wat ze nou eigenlijk van me vonden, en leuk omdat dat oordeel over mij eigenlijk best wel positief uitpakte. Wat weer een hele opsteker was voor mijn zelfvertrouwen.

Wat me misschien wel het meest verbaasde, was dat ze allemaal dachten dat ik barstte van het zelfvertrouwen. Vorig jaar, toen ik onder behandeling stond vanwege mijn overspannenheid, zei mijn behandelaar ook al zoiets. Toen verbaasde het me ook. Want ik vind het moeilijk om te begrijpen hoe je zoveel zelfvertrouwen kunt uitstralen, terwijl je in je hoofd voortdurend aan jezelf loopt te twijfelen. Maar ja, gedachten kun je immers niet zien. Je kunt niet in iemands hoofd kijken, om te zien wat hij of zij denkt. Dus als je er nooit over vertelt, hoe moeten anderen dat dan weten?

Misschien ook zit zoiets wel in kleine dingen. Bijvoorbeeld dat je rechtop staat en loopt. Dat suggereert wel zelfvertrouwen, zo heb ik vorig jaar op weerbaarheids cursus geleerd. Als je maar lang genoeg rechtop loopt, gaat je geest ook je lichaam volgen en meer zelfvertrouwen voelen. Op weerbaarheids cursus hebben we oefeningen gedaan waarbij we dat zelf konden ervaren.

Misschien komt het mede doordat ik gewend ben om overal alleen op af te gaan. Probleemloos ga ik alleen winkelen, alleen naar de film of alleen een terrasje pakken. En soms kom je dan hele aardige mensen tegen, waar je gezellig mee kunt kletsen. Misschien is het ook wel dat ik het belangrijk vind om je eigen mening te durven hebben, je eigen weg te durven gaan. Ook al vindt iedereen dat stom, gek of fout.

Misschien is dat wel zelfvertrouwen.

De angst voor negatief (dat hoort niet, dat doe je toch niet!!) commentaar van anderen te negeren. Ondanks de angst voor gemene laaghartige afbrand-kritiek doen wat jij wilt doen, wat voor jou goed voelt en wat voor jou belangrijk is.

En bij ongefundeerde afkraak-kritiek bij jezelf te denken: "ach, ze weten nou éénmaal niet beter!"

Ciao,
Ingrid.

25 MEI 2012: DROMEN ZIJN BEDROG

Soms droom ik.

Met open ogen.

Fantaseer ik over die prachtige ideale wereld waar ik graag in zou willen leven.

Dan probeer ik me voor te stellen hoe die wereld er uit zou zien, en hoe de mensen er in zich zouden gedragen. Dan neem ik me weer voor om mezelf alvast zo te gedragen, want "verbeter de wereld begin bij jezelf".

En elke keer dat ik er over dagdroom, ziet die wereld er weer iets anders uit dan de vorige keer. Soms is mijn hoofd gevuld met straten en steden vol pieckeriaans-eftelingerige bouwsels, met in elk huis een harmonieus gelukkig gezin dat je normaliter alleen maar tegenkomt in een boek als "Little women". Waar vaders en moeders op tijd thuiskomen van hun werk en dan al hun tijd, liefde en aandacht aan elkaar en de kinderen geven. Nooit woede en ruzie. Alle ergernissen op een volwassen en rustige manier met elkaar kunnen en durven bespreken. Uitpraten. Problemen samen oplossen, in plaats van voor de problemen, elkaar en jezelf weg te lopen in drank of drugs of sex of gokken of wat dan ook.

Een andere keer leven mijn gedachten ineens in een science-fiction stad. Zo ééntje á la The Jetsons, met luchthuizen, luchtflats en luchtkastelen, en van die leuke luchtautootjes met zo'n jetson-grappig geluidje er in. Als iemand je belt op je mobieltje, druk je op een knopje en verschijnt er een star-wars-achtig hologram van degene met wie je belt. Een wereld in de verre toekomst, waar corruptie, geldgraaijerige hebberigheid, machtshonger en machtsmisbruik niet meer bestaat. Waar mensen geen vernederende seksistische grapjes over anderen meer hoeven te maken om de macht over de ander te behouden, waar mensen op een volwassen manier met elkaar omgaan, elkaar respecteren zoals ze zijn en elkaar helpen en steunen in de geestelijke groei naar volwassenheid. Het lijkt wel Star Trek.

En als ik kwaad ben, fantaseer ik soms dat ik een Amazone ben. Een soort Xena Warrior Princess, maar dan voordat ze bij de goeierikken ging horen en nog was zoals je in sommige fragmenten van die serie nog ziet: hoog te paard, zwaaiend met een superscherp zwaard waarmee ze alles en iedereen vakkundig aan mootjes hakt. Dan zou ik iedereen die mij of mijn mede-vrouwen beledigt en belachelijk maakt simpelweg het hoofd afhakken. Ik zou gewoon altijd eerlijk zeggen wat ik vond, voelde en dacht, en niet tactisch of diplomatiek proberen te doen. En gewoon lekker schijt hebben aan alle idioten die het met mij oneens waren.

Dromen zijn bedrog. En het is altijd weer eng om er over te vertellen, want stel dat iemand het dom vindt. Of stom. Of zo.

Maar ze geven wel hoop.

Verbeter de wereld, begin bij jezelf. Of dat nou moeilijk is of niet.

Iedere keer begin ik weer opnieuw bij mezelf.

Ciao,
Ingrid.

2 JUNI 2012: ZATERDAGOCHTEND - ELFJE

Bruin

Kop koffie

Ochtend vrij weekend

Even lekker niks doen

Rust

10 JUNI 2012: CHEERLEADEN VOOR MANNEN?

Soms zie of hoor je van die dingen waardoor je je een vreemde eend in de bijt voelt. Dan realiseer je je ineens de verschillen tussen jou en de mensen om je heen, hoezeer zij ook hun best doen om te doen alsof die verschillen niet bestaan.

Laatst had ik dat.

Een paar EHBO-kennissen praatten over een klus die ze gedaan hadden, ehbo bij een serie eredivisiebasketbalwedstrijden. Bij een van die wedstrijden, zo vertelden ze, had een team cheerleaders meegenomen. Hartstikke leuk natuurlijk, zo vonden de mannen want het waren een "stel lekkere geile wijven" (ja zo werd dat helaas echt uitgedrukt). Na dat commentaar luisterde ik nog maar half, want de hanerige macho mannen-zijn-geweldig-en-vrouwen-zijn-dingen-praat die gewoonlijk op zulke opmerkingen volgt, hoeft voor mij totaal niet. Maar dat halve oor waarmee ik nog luisterde, ving iets op over een mannelijke cheerleader.

Toen luisterde ik prompt met allebei mijn oren, natuurlijk! Het bleek dat het cheerleaderteam in kwestie een mannelijk cheerleader aan boord had. Een man die hupst en danst en met pompons zwaait; het idee joeg mijn ehbo-kennissen duidelijk heel veel angst aan want het werd direct op een onnavolgbare manier afgekraakt. Het idee van een mannelijk cheerleader was nog erger dan een mannelijk balletdanser. Dat hoorde toch niet als man, dat deed je toch niet! Hij was vast een homo ofzo, want een echte man danste toch niet, en al helemaal niet zo iets. En meer van zulke dingen zeiden ze. Lelijke dingen. Zo lelijk dat ik het hier niet uit mijn toetsenbord krijg. Ze doen vaak en graag alsof ze wereldwijd en tolerant zijn, maar toen zag ik in een flits even hun ware gezicht. Het zou me niets meer verbazen als ze stiekem Henk heten en PVV stemmen.

Intussen is het alweer vele weken later, maar dit verhaal blijft in mijn hoofd hangen. Vanwege die mannelijke cheerleader. Ik heb hem nooit gezien, weet niet wie hij is en zelfs niet bij welk team hij hoort. Maar ik bewonder hem!! Hij moet veel afkrakend commentaar tegenkomen, want er zijn vast veel meer mensen die bang zijn voor zo iets onbekends als een mannelijk cheerleader. De wereld is vol van stereotiepe PVV-stemmende Henken en Truusen die alleen maar tolerant zijn zolang het niet afwijkt van wat zij normaal vinden.

Maar ondanks al dat soms behoorlijk vernietigende commentaar heeft hij de moed om cheerleader te zijn. Om te doen wat hij zelf wil, en om schijt te hebben aan de rest van de wereld. Om zo trots te zijn op wie en wat hij is, dat hij het aandurft om bij een eredivisiebasketbalwedstrijd te cheerleaden, waar iedereen hem kan zien. Fantastisch!

Onbekende mannelijke cheerleader: ik bewonder je en hou van je. Je bent één van mijn grote voorbeelden!

Ga vooral door!

Ciao,
Ingrid.

15 JUNI 2012: GOEDGEMUTST GESLAPEN

Soms heb je van die dagen dat je erg goedgehumt wakker wordt. Vroeg, maar goedgehumt en goed uitgerust. Dat je zo ongeveer zingend wakker wordt en dan uit bed springt alsof je in een ontbijtgranenreclame zit. Dat je geen idee hebt wat je gedroomd hebt maar wel heel erg nieuwsgierig bent daarnaar omdat het zonder twijfel een hele mooie droom moet zijn geweest.

Vanochtend gebeurde mij dat.
Gisterochtend ook al.

Als ik er eens over nadenk, gebeurt mij dat sowieso vaak de laatste paar week. In ieder geval veel vaker dan eerst. Vorig jaar rond deze tijd bijvoorbeeld sliep ik mega-slecht, viel redelijk snel in slaap maar werd dan een twee uur of zo later woelend wakker, om de rest van de nacht woelend wakker te liggen. Van alles geprobeerd: kruidenthee, warme melk, wandelen voor het slapen gaan, mediteren voor het slapen gaan, noem maar op. Uiteindelijk ging ik er op zo'n wakker moment maar uit om wat televisie te kijken, en een uurtje later of zo kroop ik dan weer in bed en kon ik weer in slaap komen. Maar als ik dan eindelijk weer sliep, had ik vaak een nachtmerrie. Meest al droomde ik dan dat ik opgesloten zat in een kooi en er niet uit kon, terwijl er allemaal enge science-fiction-filmachtige monsters bij mij in die kooi zaten. HUUUUU! Gelukkig heb ik ook die nachtmerries niet meer, sinds een maand of zo blijven ze redelijk definitief weg. Van mij mogen ze eeuwig wegblijven :)

Zo terugdenkend ben ik extra blij en dankbaar dat ik nu weer goed slaap. Zo vanzelfsprekend voor de meeste mensen, maar niet meer voor mij.

Dank U, meneer Klaas Vaak!!

Ciao,
Ingrid.

25 JUNI 2012: NATTIGHEID - GEDICHT

Gister op de "andere kant" gepubliceerd: een gedichtje over de nattigheid die op dat moment uit de hemel viel:

Dreinend-drenzende nattigheid
Capuchons en regenjassen
Paraplu's sjokken over straat
Een paar kinder-regenlaarzen
Springt opgetogen door de plassen

Zielig eenzaam en alleen
Staat een tuinstoel nat te zijn
Parasol schuilt in de schuur
Dit weer is hem te guur
Niet goed voor zijn mooie lijn

Schuilend voor de regen
Staart een kat de druppels verwijtend aan
Hij racet naar het heerlijk droge binnen
Komt bij de warme radiator weer bij zinnen
En denkt: loop maar lekker naar de maan!

25 JUNI 2012: VIJFTIENFIETS

Een paar weken geleden bereikte ik een mijlpaal. Zo eentje die best wel bijzonder is, maar je tegelijk ook een "ouwe rot" doet voelen. Ik was namelijk vijftien jaar in dienst bij het bedrijf waar ik sinds jaar en dag werk. Vijftien jaar. Met de huidige jobhop-mode is dat best wel heel erg lang. Sommigen vroegen mij: "jeetje hoe hou je dat vol". Sja. Gewoon doorgaan, is dan mijn antwoord, en stug doorgaan met houden van het werk dat je doet en van de collega's met wie je werkt. Waarderen wat je hebt, en niet te veel kijken naar wat je niet hebt. En trots zijn op waar je werkt helpt ook veel, als je er trots over kunt vertellen tegen vrienden enzo. Hoewel ik bij dat laatste wel kan voorstellen dat je dat soms wel moeilijk gemaakt wordt: als je bijvoorbeeld conducteur bent bij De NS kan ik me voorstellen dat je op verjaardagsfeestjes angstvallig je mond houdt. Want anders moet je zeker weten rekenschap afleggen voor die sein storing van laatst, of die keer dat de trein veel te vol was. Terwijl je dan als simpele conducteur niet eens wat kunt doen aan zulke dingen.

Maar behalve op de momenten dat ik mijn programmeerfouten terugzie ben ik trots op mijn werk. En ook op het bedrijf waar ik werk.

Nou blijkt er bij die vijftien-jaar-mijlpaal een bonusje te horen. Leuk meegenomen natuurlijk, zo een extraatje, ook al valt hij in het bijzonder tarief en blijft er netto dan altijd weer minder van over dan je dacht en hoopte. Maar in mijn geval had ik met die bonus erbij toch genoeg om een mooie nieuwe fiets te kopen. Ik hikte er al langer tegenaan, ik woon minder dan een half uur fietsen van mijn werk maar ging nooit op de fiets. Deels uit gemakzucht, deels omdat ik geen goede fiets had, deels omdat fietsen nou niet bepaald mijn grootste hobby is. Die eeuwige regen en tegenwind in ons kikkerlandje vind ik maar niks. Maar met die bonus moest het er toch maar eens van komen. Een nieuwe fiets. Een echte nieuwe, dus geen tweedehandse. Vrijdag heb ik hem gekocht. Hij is grijs met rose, met een geinig veelkleurig mandje voorop waar een hoop rotzooi/spullen in kunnen. Hij heeft knijpremmer en drie versnellingen en hij fietst tof. Ik heb er gelijk vrijdagmiddag een rondje mee gefietst, en ontdekte gelijk dat je fietsen inderdaad nooit verleert. Ik kon het nog prima en racete vrolijk door Kardingse.

Vandaag ben ik voor het eerst op de fiets naar mijn werk. Ik heb mezelf beloofd dat ik dat blijf doen zolang ik in-huis gedetacheerd ben. Het blijkt minder ver te zijn dan ik dacht: twintig minuten. En omdat ik 's ochtends meestal tegen zeven uur begin, erg vroeg, is het nog heerlijk rustig als ik op weg ben. Ik hoor dingen als fluitende vogels en in-de-bomen-ruisende wind. En af en toe een auto of een brommer.

Ik ben benieuwd wat ik er van ga vinden als ik in een regenbui terecht kom.

14 JULI 2012: VANDAAG IS KENNELIJK EEN OFF-DAY

Soms heb je van die dagen dat het gewoonweg niet lekker loopt.

Dat begint al 's ochtends, als je opstaat met een gevoel dat je een nachtmerrie gehad heb die je vergeten bent. Na een relaxerende douche besluit je dat het maar goed is dat je die droom vergeten bent want hij voelt alsof hij erg eng en vervelend was.

En dan weet je: ik moet niks bijzonders gaan doen, maar iets relaxts, want vandaag wordt een off-day.

Zo begon mijn dag dus vandaag.

Gelukkig was er nog koffie in huis, en kon ik in ieder geval de dag beginnen met koffie en een beschuitje kaas. Daarna boodschappen doen, En jeetje wat was die winkel vol vanochtend. Meestal gaan ze 's middags, maar nu was 's ochtends vroeg de winkel al vol met krijsende kinderen en vermanende mama's en papa's. En al die volgeladen karretjes overal. Natuurlijk middenin het pad. En als ik dan vraag: "ach mevrouw zou ik er misschien even langs mogen?" kijkt ze me aan alsof ik een enge pissebed ben, en doet ze extra lang over het uitzoeken van precies het juiste blik hotdogs terwijl ze haar karretje nog schuiner in het pad zet.

Ik besluit even de stad in te gaan, het is somber weer dus is het vast rustig. Als de bus aan komt rijden ontdek ik dat ik buiten de zomerdienstregeling gerekend heb: de bus is helemaal vol en halte kardinges moet nog komen! Jeetje! Na even zoeken vind ik een plek naast een nogal somber en chagrijnig kijkend meisje. Ik kijk maar de andere kant op om haar sombere blik niet te hoeven zien, maar je voelt het natuurlijk toch. In gedachten bouw ik een muurtje tussen haar en mij zodat alle chagrijnigheid aan haar kant blijft. Dat helpt, hoewel ik nog steeds erg onrustig ben van die stampvolle bus. Iedereen kijkt chagrijnig en kakelt door elkaar heen. Het lijkt wel een rijdend kippenhok en ik ben blij dat ik er op de Grote Markt uit mag.

Dan maar even wat drinken bij de poffertjeskraam. Daar is het vast fijn, en wie weet is het wel warm genoeg om toch even op hun terrasje te zitten. Ik loop de Grote Markt op en zie een grote zwarte tent staan. Met een groot podium. Swinging Groningen, staat er op de vlaggen. O shit dat is dus nu. Het terras van de poffertjeskraam is weggedrukt in een achterafhoekje. Dan maar binnenzitten, het is toch eigenlijk net te fris om buiten te zitten. Maar hier is het ook al druk, bijna alle tafeltjes zijn bezet en dan zitten er ook nog mensen buiten. Het is een grote groep, want meer dan drie tafeltjes horen duidelijk bij elkaar, ze praten met elkaar en roepen elkaar dingen toe. Ook hier is het best wel een beetje een kippenhok. Ik doe mijn hoorapparaatjes maar uit.

Kennelijk is het vandaag zo'n dag.

Volgens mij ga ik straks maar lekker naar de bioscoop. Misschien ga ik wel twee films kijken. En dan vanavond thuis even lekker relaxt gitaar spelen, en even gamen ofzo. Niet te moeilijk doen vandaag, daar is het geen dag voor.

Ciao,
Ingrid.

22 JULI 2012: VAN JEZELF HOUDEN

Ik ben dik.

Nou ja, dat vinden sommige mensen.

En als ik naar mijn BMI kijk, hebben ze gelijk want dat cijfer ligt boven de veertig. Volgens een gezondheidswebsite heet dat morbide obesitas en is dat heel erg. Maar ik voel me niet morbide, ik ga gewoon wandelen en fietsen en dansen en plezier hebben en alles. Maar ja, technisch gesproken ben ik overduidelijk te dik.

Meestal zit ik er niet mee, omdat ik van kindsbeen af al zo ben, ben ik er aan gewend. Ik doe mijn best om gezond te eten, drie maaltijden op een dag, netjes koken voor mezelf als ik thuiskom van mijn werk, en dan ga ik in mijn vrije tijd graag dansen bij Tina, Evelien of Stefan en Iris. En als er niks te dansen is, sta ik met de Wii-afstandsbediening in mijn hand voor de televisie mee te hupsen met Just Dance deel drie. Ik heb een poosje niet gedanst dus ik zit nu in de fase dat ik mijn conditie weer moet opbouwen. Binnenkort maar weer met ochtendgymnastiek beginnen, opstaan met een rij oefeningen die ik van verschillende dansleraren gekregen heb en die goed zijn voor de spieren in mijn voeten, enkels, kuit, bovenbenen en zo meer. En voor mijn evenwichtsgevoel.

Dus op de keper beschouwd beweeg ik best wel, zowel uit als thuis. En ik eet zoveel mogelijk gezond. Tegenwoordig eet ik zelfs met plezier salade, iets wat vroeger thuis door mijn vader minachtend "konijnenvoer" genoemd werd en wat kennelijk vooral vermeden moest worden. Gelukkig weet ik nu beter, de Albert Heijn bij ons op de hoek heeft een smakelijk assortiment salades, en de ceasar-kip is mijn favoriet. McDonalds heeft ook zo een kipsalade, chicken grilled ofzo heet dat. Als ik per ongeluk bij de Mc moet eten, neem ik meestal die. En ik blijf mooi stabiel qua kledingmaat en gewicht de laatste tijd.

Maar soms kom je mensen tegen die onwetend en onnadenkend dingen zeggen die een paar hele gevoelige snaren raken. Die zeggen dan dingen zoals dik en vies in één zin. Dat ik maar eens gewoon eventjes moet afvallen en dat dik toch wel erg lelijk is en dat ik gewoon niet zo'n luie vreetzak moet zijn. En een paar momenten later zie ik ze dan als een varken aan de trog een flinke zak patat naar binnen schuiven terwijl ik zelf een spaatje blauw zit te drinken op het terras.

Sja.

Dan vraag ik mezelf onwillekeurig af wat lelijk nou eigenlijk is. En wat mooi nou eigenlijk is. Om mezelf vervolgens weer te beloven me daar niet druk om te maken. Want daar over inzitten geeft alleen maar vreetbuien en een ongelukkig gevoel.

In plaats daarvan pak ik de foto's van mijn fotoshoots erbij (bedankt Ferry!) om mezelf te bewijzen dat ik best leuk er uit kan zien als ik daarvoor kies. En soms ga ik extra mediteren, mezelf in herinnering brengend dat het belangrijk is om van jezelf te houden, en jezelf te accepteren zoals je bent. Want pas dan kun je echt groeien, en ook echt onzelfzuchtig van anderen houden.

En dan ga ik in de spiegel kijken en zeg ik hardop: "Ingrid, ik hou van je!".
En ik meen het ook nog.

Ciao,
Ingrid.

28 JULI 2012: DE BRANDWEER RIJDT LANGS

Gistermiddag zat ik even op het terras bij de poffertjeskraam, toen er in de verte een sirene te horen was. Ik herkende hem als een sirene van de brandweer. Even later kwam er een tankautospuit de Grote Markt over racen, hij reed zo hard dat ik het niet anders kan noemen. Een paar politiewagens op volle snelheid reden er achteraan. Mensen en fietsers en zo gingen allemaal aan de kant, het is hartverwarmend om te zien hoe toch (vrijwel) iedereen ruim baan maakt voor de hulpdiensten. Die ene bus die gewoon doorreed vergeet ik maar even.

Een paar momenten later waren in dezelfde verte weer sirenes te horen, twee minstens. Een tweede tankautospuit en een hoogwerker van de brandweer reden langs. Niks gewend zijnde vond ik het best indrukwekkend om drie brandweerauto's zo snel met sirenes en zwaailicht langs te zien rijden. In het voorbijgaan kon ik mensen in brandweerpakken met witte helmen op in de auto's zien. Een paar frunnikten aan iets wat op een gesp leek, zo op borsthoogte.

De meeste mensen die op de Grote Markt rondhingen, liepen achter de brandweervagens aan om te zien wat er loos was. In plaats daarvan heb ik een gedichtje geschreven daarover, waar ik later op de avond een songtekst van gemaakt heb. Net zolang heb ik zitten hannesen totdat het een beetje lekker liep. En vanochtend heb ik, na googlen op music composition software en downloaden van musescore, de muziek erbij gemaakt. Of eigenlijk de muziek opgeschreven die al in mijn hoofd zat.

Ik heb een liedje geschreven. Voor het eerst in mijn leven heb ik een liedje geschreven. En eigenlijk ben ik daar best wel trots op. Een heerlijk simpel, lekker oenig liedje. Want oenig is best gezellig!

Hier kun je de [noten](#) vinden en dit is de tekst:

Flitsend blauw licht blinkt op
Zware wagens racen voorbij
Oorverdovend herrie ten top
Rode kleuren zie ik voor mij

De brandweer rijdt langs
Sirenes staan aan
De brandweer rijdt langs
Professionele hulp komt d'r aan

Vlammen zo fel uit 't dak
Dikke rook donker en zwart
Voelen zij zich op hun gemak
Met veel water vlammen getart

De brandweer rijdt langs
Sirenes staan aan
De brandweer rijdt langs
Professionele hulp komt d'r aan

31 JULI 2012: GRIJSREGEN - EEN ELFJE

Wat tijdens de lunchpauze al niet door je hoofd kan spelen. Vandaag was dat dit elfje, dat ik maar gauw opgeschreven heb om het niet te vergeten:

Grijs
Donkere wolken
Schip met appels
Zoals we hier zeggen
Regen

8 AUGUSTUS 2012: KOM JE ERBIJ ZITTEN?

Op het moment volg ik een assertiviteitscursus. Of training eigenlijk. Zo een cursus waar je leert zelfvertrouwen te hebben, en waar je destructieve gedachtenpatronen leert herkennen, en ook waar je Nee leert zeggen, kritiek geven en ontvangen, complimenten geven en ontvangen, en verzoeken durven doen en nog veel meer nuttige dingen. Deze training is in groepsverband. En dan moet je natuurlijk wel een beetje geluk hebben met de groep waar je in terecht komt. En de trainer natuurlijk ook, maar de groep is toch wel wat het hem doet.

Uiteraard zijn er een hoop dingen die het makkelijker maken dat de mensen die samen de training volgen gevoelsmatig naar elkaar toe trekken: je hebt allereerst de training zelf met elkaar gemeen, en verder heeft ook iedereen moeilijke issues waar hij/zij aan wil werken. Dat geeft best wel onderling begrip. Maar daar bovenop heb ik het geluk met een aantal mensen in de groep te zitten die echt hartelijke mensen zijn. Lieve mensen. Mensen die echt naar je luisteren en je ervaringsbegrijpen. Het voelt als een warm bad.

En op een mooie zomerdag zo ongeveer halverwege de training bleef ik nog even achter om te praten met de cursusleidster. Toen ik uiteindelijk buiten kwam, zaten mijn medecursisten op een bankje in het zonnetje na te praten. "Wil je er ook bij komen zitten?", vroeg één. Ik zei "ja, graag" en ging erbij zitten.

Ik voelde me zo enorm welkom!

Het moet de mooiste vraag ter wereld zijn: "Wil je erbij komen zitten?"

Ciao,
Ingrid.

13 AUGUSTUS 2012: VAKANTIETIJD, STILTETIJD

Ik zat in de auto onderweg naar het werk en zag een leeg MacDonalds-zakje als een bosje buitelkruid over de weg heen rollen. De typische western-film-mondharmonica kon ik me zo goed voorstellen. En toen was er ineens een gedichtje in mijn hoofd:

Als een bosje buitelkruid
tuimelt een leeg MacDonalds-zakje
eenzaam over de weg

De enige auto dees' ochtend
Is degeen waar ik in zit
Uitgestorven lijkt de stad

Het is vakantietijd

14 AUGUSTUS 2012: LUCHTSPRINGERS

Ik zat in de bus naar de stad en keek dromerig en afwezig uit het raam naar het van Starckenborghkanaal waar we over heen reden. Er vlogen twee ogenschijnlijk erg kleine vogeltjes naast de bus door de lucht. Mijn oog bleef bij ze hangen, want vogels en vogeltjes vind ik nu éénmaal leuk om naar te kijken. Het viel me op dat ze op een manier vlogen die mij nog niet eerder was opgevallen. Een soortement van vliegen met pauzes, of haperend vliegen.

Ze sloegen steeds een paar keer met de vleugel en klaptten dan de vleugels in om een paar seconden loos door de lucht te zeilen. Dan gingen de vleugeltjes weer uit en flap-flap-flap-flap, sneller dan mijn oog kon bijhouden sloegen ze weer een paar seconden met de vleugels om ze vervolgens weer in de klappen en eventjes loos door de lucht te zeilen. Terwijl de bus met fikse snelheid verder raasde over de busbaan bleven ze naast de bus meevliegen, steeds een beetje hoger totdat ze ver boven de bus vlogen. Flap-flap-flap-zeil....flap-flap-flap-zeil...flap-flap-flap-zeil...enzovoorts. Op het laatst zag ik alleen nog maar twee zwarte stippen die steeds in een boogje eerst een eindje omhoog gingen en dan weer eventjes naar beneden. Het zag er uit alsof ze door de lucht sprongen, zo van hoeps, hoeps, hoeps.

Luchtspringers dus.

Ik vraag me af welk "merk" vogel dat was! En of meer vogels zo vliegen. Even er over nadenkend lijkt het me dat je door zo te vliegen wel energie kunt besparen, mits je klein en licht genoeg bent om niet als een baksteen naar beneden te tuimelen tijdens de zeilperiodes. Dan zouden kleine vogeltjes wel zo kunnen vliegen, maar grote niet. Die zouden eventueel wel kunnen vliegen als een zweefvliegtuig (zoals meeuwen bijvoorbeeld doen, en albatrossen heb ik op teevee ook zweefvliegtuigachtig zien vliegen), maar niet zo met steeds de vleugels inklappen en uitvouwen.

Strakjes toch eens googlen om mijn vogelnieuwsgierigheid te bevredigen.

Ciao,
Ingrid.

PS: inmiddels heb ik via twitter te horen gekregen dat het huismusjes zijn geweest. Nooit geweten dat die zo vlogen! Weer wat geleerd :)

17 AUGUSTUS 2012: ALLEENKIND

Vanmiddag had ik een poosje de tijd voordat de film begon in de bioscoop. In dat uur had ik tijd om wat losgewoelde emoties om te zetten en van me af te schrijven in een gedicht. Onderstaand gedicht, geschreven in "piggelmeestijl".

Alleenkind:

Alleen in de schoolbanken zit zij
Haar trouwste vrienden zijn papier en pen
Op het bord de sommen in een nette rij
Te makkelijk voor haar want ze heeft ze al klaar

Om zich heen kijkend naar haar klasgenoten
Die gebogen zitten te zwoegen op de som
Zwetend werken en studeren, onverdroten
Terwijl zij zich zit te koest'ren in de zon

De bel gaat en allen stuiven het schoolplein op
Met tegenzin sjokt zij er achteraan
Zij roepen tartend naar haar: "studiebol" en "varkenskop"
Eenzaam huilend sjokt zij weg door de lange laan

Thuis wacht Lieve Mama met koekjes en thee
Haar Mama vertelt zij heel 't verhaal
Mama leeft intens met haar mee
Laat haar uithuilen ten wedermaal

Dag in dag uit hetzelfde ritueel
Bang voor buiten en school wordt zij
Scheld- en pestpartijen zijn haar deel
Spitsroeden lopen door de kindermaatschappij

Het enige leuke aan school is 't leren
Want sommen maken kan zij goed
Of droom'rig luist'ren naar juffen en meneren
Als die van geschiedenis verhalen doet

Rust en vrede vindt zij pas echt
In het wand'len in de vrije natuur
Sluipend langs vlaamse gaai en specht
Geniet zij van dit zo echt en puur

De wind zo teder en fris door haar haren
Nooit scheldend of pestend op haar weg
Brenghaar zielepijn tot bedaren
Zegt "er is met jou niets mis hoor, zeg!"

Neer zijgt zij onder een boom
Een blaadje dwarrelt zachtjes op haar neer
In slaap valt zij, een mooie droom
Pestkoppen bestaan voor haar eventjes niet meer

19 AUGUSTUS 2012: TERRAS MET EEN SPROOKJE

Het gaat warm worden vandaag zeggen ze. Hitterecords worden gebroken. Desondanks ben ik heel eigenwijs toch naar de stad gegaan, om in de schaduw van een parasol op een terrasje te zitten en appelsap of spa blauw of zo te drinken. Met ijs uiteraard.

Twee tafeltjes verderop zitten een man en een vrouw. Eind twintig schat ik zo. Zij kijkt verveeld om zich heen, alsof ze niet bij hem hoort maar alleen maar toevallig aan hetzelfde tafeltje zit. Maar omdat er nog heel veel lege tafeltjes zijn, lijkt me dat onwaarschijnlijk. Hij zit ingespannen en geconcentreerd naar een telefoon te turen. Een iphone zo te zien. Hij kijkt naar het schermje en veegt wat heen en weer en tikt af en toe wat. Hij keurt de dame tegenover hem geen blik waardig.

Zij zegt wat tegen hem.

Hij reageert niet, is met zijn telefoon aan het spelen.

Ze zegt het nog een keer, duidelijker.

Hij reageert nog niet.

Ze stoot hem aan, stelt de vraag ten derden male.

Geërgerd kijkt hij op. Ze ziet toch dat hij bezig is! De geïrriteerde toon waarop hij dat zegt hoor ik twee tafeltjes verderop zelfs.

Gezellig hoor, samen een terrasje pakken.

Gelukkig kan het ook anders.

Eén tafeltje de andere kant op zit namelijk een ouder echtpaar onder de parasol. Ze praten zo luid dat ik heel het gesprek kan horen. Ze hebben het over het weer. Dat het wel erg warm is, maar dat ze toch maar mooi boffen met al die zon op hun tweede huwelijksreisje. En ze praten over het hotel, dat dat zo netjes was en alles. En dat dat Noorderzonding zo leuk was. Dan ineens hebben ze het over "het feest volgende week". Ik begrijp dat ze bijna vijfendertig jaar getrouwd zijn en nu een tweede huwelijksreis maken, terug naar de stad waar het vijfendertig jaar geleden begon. Stiekem werp ik een blik opzij, getroffen door de gelukkige en verliefde toon in hun stemmen. Ze zitten hand in hand verliefd naar elkaar te kijken.

Geweldig vind ik dat. Hun geluk kan ik voelen, het is zo sterk dat het bijna tastbaar is. Alsof je het vast kunt pakken. Ze doen me denken aan een liedje waar we een leuk countrydansje op hebben. Ik weet niet meer hoe het heet, maar het gaat over dat een oude Oma vertelt over hoe ze het voor elkaar gekregen heeft om vijftig jaar gelukkig getrouwd te zijn. "We work it out, time after time" zingen ze dan in het refrein. En "our love is never in doubt, we work it out". Het is een mooi liedje.

Ik kijk uit een ooghoek nog een keer naar het tafeltje naast mij, naar het oudere echtpaar dat nu bezig is de rekening te betalen.

Het sprookje bestaat echt.

Ciao,
Ingrid.

25 AUGUSTUS 2012: KATTENBEZOEK

Sinds een paar dagen hangt hij rond op de parkeerplaats. Op de een of andere manier vindt hij mij erg leuk want hij zit, staat of loopt steeds in mijn tuin. Soms, als ik naar buiten of naar binnen ga, probeert hij stiekem naar binnen te glippen. Maar meestal merk ik dat toch. Soms omdat ik over hem struikel, soms omdat hij ineens in de gang staat te klagan.

Mauwmauwmauw klinkt het dan.

Met van die zielige oogjes naar mij opkijkend.

Of hij draait om mij heen, steeds kopjes gevend aan mijn laarzen zodat ik geen stap meer kan verzetten zonder mijn nek over hem te breken.

Ik moet zeggen dat hij er wel goed uitziet. Slink, soepel, wit met zwarte vlekken. En net als allemaal kan hij soms zo lief of zielig kijken! Maar toch wil ik hem niet in huis hebben. Dus iedere keer als hij in mijn gang staat te miauwen, stuur ik hem weg. En hij luistert ook nog. Maar iedere keer komt hij weer terug. En ooit zal ik niet meer het hart hebben om hem weg te sturen. Want hij kan zo lief zijn, soms.

Een kat wil mij adopteren als zijn butler...

Ciao
Ingrid.

27 AUGUSTUS 2012: STEREO-HOREN

Zoals de meeste mensen om mij heen wel weten, heb ik hoorapparaatjes. Die heb ik ooit voorgeschreven gekregen van Ome Dokter omdat ik iets heb dat otosclerose heet (zelf googlen). Zoals alle andere dingen gaan ook hoortoestelletjes wel eens kapot.

Een poosje geleden vond ik dat mijn hoortoestellen wel wat harder gezet mochten worden. Dat vond ik al langer, maar ja, dan moet je naar de hoormeneer en zo. En dat was vreemd genoeg een drempel. Ik heb nog steeds geen idee waarom eigenlijk, maar het was wel zo. Uiteindelijk was ik er toch zo zat van, dat ik mezelf mentaal een schop gaf en een afspraak maakte. Aan de audicien legde ik mijn probleem voor: dat ik toch wel vaak moest vragen "wat zeg je" en zulke dingen. En dat ik mijn hoortjes wel wat harder wou hebben. Hij keek in het systeem, en stelde toen voor om nieuwe schaaltes om mijn hoortjes te laten maken. Dan zouden ze een langer "tuitje" hebben en dus dieper in de gehoorgang komen en dichterbij het trommelvlies zitten.

Vroeger op school bij natuurkunde had ik geleerd dat volume afneemt met het kwadraat van de afstand, dus ik snapte vrijwel meteen waarom hij dat wou. Zelfs nog voor hij uitlegde dat dat net is alsof je zo'n in-oor koptelefoon dieper in je oor drukt. Het leek mij ook een goed idee. Vrijwel alles wat maakt dat ik beter kan horen vind ik een goed idee :). Alles op halve kracht horen is zó lastig!!

We spraken af dat eerst het linkertoestel gedaan zou worden en dan het rechter. Omdat het ding opgestuurd moest worden naar de fabrikant, zou het een maandje duren. Een maand later stond ik weer bij de audicien en kreeg ik mijn linkertoestel mee. Ik kon en kan er weer vet veel mee horen, dat is erg fijn. Mijn rechter leverde ik in.

Bij de fabrikant maakten ze er toen een puinhoop van, want toen ik een maand later weer bij de audicien kwam, moest hij vertellen dat mijn hoortoestel in Winterswijk lag en het schaalte er om heen in Den Haag of daar ergens in de buurt. Het schaamrood stond hem letterlijk op de kaken. Ik was natuurlijk niet blij, maar kwaad worden op hem kon ik ook niet want tenslotte kon hij er niks aan doen, behalve excuses en korting aanbieden. Ik accepteerde een afspraak voor over drie week. Hij beloofde om er een spoedorder van te maken.

Drie week later kon ik mijn hoortoestel ophalen. Blij ging ik heen, kreeg mijn toestel, om te ontdekken dat hij niet paste. De audicien vermoedde dat er iets misgegaan was met het maken van een afdruk van mijn oor. Zelf denk ik stiekem dat er gewoon het verkeerde schaalte omheen gezet was. Dat ze dingen door elkaar gehaald hadden toen ze zo aan het rommelen geweest waren. Hij maakte een nieuwe afdruk en stuurde de boel opnieuw op. Afgelopen week kon ik mijn hoortje weer ophalen. Hij paste precies.

Nu heb ik ontdekt dat ik er aan moet wennen dat ik dingen kan horen met rechts. Nog steeds heb ik vaak het gevoel dat mijn rechteroor "uit staat", waarschijnlijk omdat ik zo'n drie maanden met alleen een linkertoestel rondgelopen heb. Soms ben ik er gewoon helemaal duizelig van, van dat stereo-horen. En soms heb ik het idee dat mijn rechtertoestel wel wat harder mag.

Maar toch is het *heel erg ontzettend* fijn om aan de rechterkant weer wat te kunnen horen!

Ciao,
Ingrid.

28 AUGUSTUS 2012: RUZIEKIND - EEN GEDICHT

Zij verstopt zich op haar kamer
In bed met de dekens over haar hoofd
Oh, waren haar ouders maar verdraagzamer
Liggend luistert zij naar hen, van angst verdoofd

Het is weer ruzie thuis, rust is van de baan
Papa schreeuwt en raast en tiert
Dronken is hij, daar is geen twijfel aan
Want wat hij zegt is niet bepaald welgemanierd

Tegen Mama schreeuwt hij, die halve zool
Lieve Mama, bij wie zij altijd uithuilen mag
Als zij ontsnapt is aan de pesterij op school
Vandaag is voor haar niet echt een goede dag

Bang is zij, niet eens kan zij huilen
Stil zijnd doet de angst haar rillen
Zij zou haar ouders nu heel graag ruilen
Maar dat hoor je toch niet te willen?

Dat is lelijk, laag en zondig
Zo is haar steeds geleerd
Zij denkt kort en bondig
And're ouders willen is verkeerd

Ooit zal het over zijn, neemt zij zich voor
Met ogen dicht in fantasie wegdrijvend
Stopt zij haar vingers in haar oor
De fantasie, de mooie droom, beklijvend

Zij stelt zich voor een huisje, klein maar keurig net
Met alleen maar haar er in
Niemand die nauwkeurig op haar let
Niets doet zij tegen haar zin

Niemand die tegen haar schreeuwen zal
Niemand die haar kan bevelen
Niemand die haar afblaffen zal
Die rust zal haar nooit vervelen

Later als zij groot is, zal zij snappen
Dat het zo gemeen bedoeld niet is
Maar vandaag krijgt haar kinderziel zware klappen
Vandaag is het weer eens helemaal mis

Met grote ogen kijkt zij voor zich uit
Haar trouwe teddybeer die kijkt haar aan
Zij klemt zich vast aan zijn pluchen huid
Stille tranen over haar wangen stromen gaan

1 SEPTEMBER 2012: ZONNESCHIJN - EEN ELFJE

De zon scheen zo vrolijk toen ik op een terrasje koffie zat te drinken. Hij scheen zomaar dit elfje mijn hoofd in.

Geel

Lachende mensen

Overal heerst vrolijkheid

Zonneschijn in de stad

Zomer

1 SEPTEMBER 2012: ROK MET PETTICOAT - EEN GEDICHT

Het was qua gedichten best wel een vruchtbare dag vandaag. Vanochtend een leuke fifties rok aangetrokken omdat ik er zin in had, kreeg in de stad veel bekijks en dat resulteerde in dit:

Ik loop in de stad
In een rok met petticoat
En een jasje helderrood
Bewondering op mijn pad

Waarderende blikken krijg ik
Mensen groeten mij en kijken me na
Waar ik vandaag ook ga of sta
Ik voel hun bewonderende blik

Vandaag voel ik me mooi
Vandaag ben ik van goede zin
Zo gekleed in fifties tooi
Voel ik me net een koningin

2 SEPTEMBER 2012: DROOMOUDERS - ALWEER EEN GEDICHT

zij is diep in slaap en droomt
van ouders lief en aandachtsvol
kinderdromen goudgerand omzoomd
haar slapend gemoed schiet vol
Voor huilen is zij niet meer bang
In haar slaap glijdt een traan over haar wang

droomouders die haar knuffelen en omhelzen
geliefd en diep gelukkig voelt zij zich
droomouders fluisteren haar toe
"wij houden van je, lieve wicht"
haar slaperige droomogen vallen toe

wakker wordt zij, geheel verfrist
de mooie droom is weliswaar voorbij
maar droomouders blijven haar altijd bij

3 SEPTEMBER 2012: OORTJES, OORTJES EN OORTJES

Zondagochtend vroeg. Nou ja, vroeg. Een uur of elf, dus eigenlijk laat. Maar vroeg voor de café's. Als je op dat moment in de stad bent, zijn alle café's net open en zijn overal mensen bezig met het neerzetten van tafels en stoelen voor het terras. Ik ga op een terrasje zitten dat ongeveer half af is. Een meneer is bezig de andere helft van het terras af te maken en even verderop is een meneer van de concurrent bezig met precies hetzelfde. Het valt me op dat ze allebei muziek-oortjes in hebben (en dat ze elkaar geen blik waardig gunnen).

Ook in de bus en de trein valt me dat vaak op. Iedereen heeft wel een of andere vorm van koptelefoon op. En dan zitten ze op een bankje met de ogen aan de telefoon vastgeplakt, te sms-sen of te whatsappen of iets dergelijks. Helemaal teruggetrokken in hun eigen wereldje, en zo min mogelijk te maken willen hebben met de mensen om hen heen. Dat vind ik erg jammer. En de mensen (mannen :) meestal) die wel kijken, kijken in eerste instantie naar mijn boezem. Dus daar krijg ik ook maar moeilijk oogcontact mee (hoewel ik dan stiekem wel denk dat ze wel in zijn voor een andersoortig contact dan oogcontact, maar dat wil ik dan weer niet...).

Soms wil ik ook wel eens koptelefoontjes over de oren dragen. Op die momenten dat je in de stad of zo loopt en iemand nare dingen naar je roept. Zo van die "Femme de la Rue"-achtige dingen (zelf googlen). Maar koptelefoontjes sluiten je toch wel erg af van de wereld, dus doe ik het toch niet. Want je hoort ook aardige mensen niet meer. Je weet wel, die mensen die goedemiddag zeggen bij de bushalte, en als je dag terugzegt beginnen ze misschien wel een gezellig kletspraatje over het weer of zo. Die in de bus naast je komen zitten en waarmee je op de een of andere manier heel de rit gezellig zit te kletsen over niks. En dan ben je bij de halte waar je er uit moet en denk je: "goh wat jammer dat ik er uit moet".

Vroeger droeg ik ook vaak een koptelefoontje, en zat het "grote en vooral boze buitenwereld"-idee stevig in mijn hoofd. Groot gebracht met vermaningen om nooit met vreemde mannen mee te gaan (want er liepen kinderlokkers rond in onze buurt - nu zouden dat pedofiele mensen heten denk ik) zat het wantrouwen sterk verankerd. Nu draag ik nooit meer een koptelefoontje en draag ik altijd mijn hoortoestelletjes. Want op de keper beschouwd zijn de meeste mensen eigenlijk best wel aardig. Af en toe kom je iemand tegen die niet aardig is, nou ja, dat is dan pech. Maar de meeste mensen zijn best wel oké.

Weg met de koptelefoons en leve de hoortoestelletjes!

Ciao,
Ingrid.

5 SEPTEMBER 2012: GEDACHTENLEZENDE KOK

Een weekje vakantie heb ik. Grootse plannen heb ik niet, gewoon een beetje thuis zijn, relaxen, misschien een keertje een dagkaart kopen voor de trein of zo. En verder gewoon een weekje leuke dingen doen. Toen mijn collega's vroegen waar ik heen ging, zei ik dat ik naar Tuinesië ging. En toen iemand vroeg waar dat lag, zei ik: "ten westen van balkonaria".

Dinsdag had ik ineens zin om in de stad te gaan eten. En ik dacht "ach waarom doe ik dat niet gewoon, al is het een doordeweekse dag? Ik heb ja vakantie!". Na wat twijfelen viel de keuze op het goudkantoor om er een echt uit-eten-ding van te maken. Het maandmenu was in Groninger mosterd gemarineerde biefstuk. Dat leek me wel wat, dus met een simpel voorgerecht er bij was ik helemaal verkocht. Ergens stond dat maaltijden geserveerd werden met onder andere frietjes.

Terwijl ik mijn voorgerecht op zat te peuzelen, zat ik dromerig te denken aan de tijd dat ik nog in Boxmeer gedetacheerd was. Ze stopten me toen meestal in hotel "Het wapen van Boxmeer" en daar was ik dik tevreden mee omdat dat hotel wijd en zijd bekend stond om zijn gastronomische geneugten. Een van die geneugten was een fijne portie gegratineerde aardappeltjes. Dat had ik sindsdien niet meer gehad en terwijl ik in het Goudkantoor mijn voorgerecht zat te eten, had ik ineens zo'n zin in gegratineerde aardappeltjes!

Toen het hoofdgerecht kwam, wist ik zeker dat bij het goudkantoor een gedachtenlezende kok werkt: er zat een portie gegratineerde aardappelen bij de biefstuk.

Ciao,
Ingrid.

8 SEPTEMBER 2012: GROEN EN GEEL - TWITTERDICHT EN HAIKU

In de bus scheen de zon een twitterdicht mijn hoofd in:

In het groen
De eerste gele blaadjes
Herfst nadert

Later bedacht ik me dat hij ook als haiku kan:

In het mooie groen
De eerste gele blaadjes
De herfst nadert rap

8 SEPTEMBER 2012: VERHALEN ZIJN DE BAAS

Veel gedichten en verhalen

Hangen in de lucht

Geduldig wachtend

Om te worden verteld

Bijgezet in de annalen

Zowel treurdicht als klucht

Lang smachtend

Naar iemand die zich openstelt

Mijn hart gaat open

Ik begin te tikken

Ze komen binnengekropen

En ik kan ze er niet uit mikken

Verhalen en gedichten komen op papier

Verhalen en gedichten nemen bezit van mij

Ik ben hun nederige tikgeit

Wil ze aan het papier snel kwijt

Verhalen spoken rond in mijn hoofd

Ik zit er bij als verdoofd

Kan er niet van slapen

Zit steeds maar weer te gapen

Als ik het opgeschreven heb

Is het vuur geblust

Eindelijk, zalige rust

Tot het volgende verhaal mij wakker kust

10 SEPTEMBER 2012: ALS JE ALLEEN OVER STRAAT LOOPT: OVER FEMME DE LA RUE

Dit stukje had ik al een poos in de pen staan. Lang heb ik getwijfeld of ik het op mijn blog zetten moest. Uiteindelijk doe ik het toch maar. Want niet publiceren is struisvogelpolitiek. En struisvogelpolitiek lost meestal niet zoveel op.

Een poosje geleden heeft een Vlaamse cineaste voor haar eindwerk een reportage/documentaire gemaakt over wat zij op straat vlakbij haar huis beleeft. Meer specifiek, over wat zij allemaal te horen krijgt. Elke dag weer. De documentaire heet "femme de la rue" en is "<http://www.humo.be/actua/147624/bekijk-femme-de-la-rue-de-documentaire-video>" <-- daar te vinden. Een poosje na het in première gaan van deze documentaire heeft nrcnext er een stukje aan gewijd. Toen ik het stukje van nrcnext las, waren er al meer dan vijfhonderd reacties binnengekomen. Veel ervan met akelig bekend klinkende verhalen.

Als je over praat met mannelijke kennissen, wordt het meestal weggelachen of weggehoond. Je krijgt te horen dat je er niet zo zwaar aan moet tillen, dat het onschuldig bedoeld is, en het is maar plagen en je bent zelf toch ook jong geweest. Ik leerde dat het geen zin had om er over te praten want het werd steevast gebagatelliseerd. Ik overdreef, het viel allemaal heus wel mee. Ik moest me niet zo aanstellen.

Op een gegeven moment leer je er mee leven, negeren en gauw doorlopen wordt een pavlov-reactie. Kennelijk is dat soort gedrag van mannen normaal of zo. Ze doen immers allemaal alsof het normaal is. Totdat je een documentaire ziet van een jonge Brusselse cineaste, die er voor koos om dat niet normaal te vinden. Dan ga je nadenken en besef je weer dat dat inderdaad niet normaal is.

En je realiseert je, dat het gevolg is, dat ook echt oprecht complimenteus bedoelde onschuldige opmerkingen gewantrouwd worden. Dat je door je aangekweekte wantrouwen onschuldige, het wel goed bedoelende, mannen laat lijden onder de fouten van een kwaadwillende minderheid.

Dat je niet meer in durft te gaan op een onschuldige uitnodiging om ergens koffie te gaan drinken of een terrasje te pakken. Dat je nekharen recht overeind gaan staan als je een uitnodiging krijgt voor een jam-sessie.

Ik heb besloten om er schijt aan te hebben (nou ja, voorzover dat niet ál te onverstandig is dan). Nederland is een vrij land, en ik heb het recht om te dragen wat ik wil en te lopen waar en wanneer ik wil. Dat moeten wij vrouwen ons niet zomaar af laten pakken omdat een stelletje minderwaardige klunzen dom doen op straat. En ik ga weer bewust nadenken over wie ik wel en niet vertrouw. Mezelf die wantrouwende pavlov-reactie afleren. De meeste mannen bedoelen het wél goed en zijn wél te vertrouwen. En misschien, als de idioten dan weer vuile hoer naar me roepen, vind ik wel de moed om me om te draaien en terug te roepen: "ja dat zou je wel willen hè?"

Misschien.

Die documentaire is een goed idee.

Nu zien mensen tenminste wat er echt gebeurt. We overdrijven niet. We zijn geen drama queens. We stellen ons niet aan. Dit gebeurt dagelijks in vele steden. Ik ben hierin niet alleen. Het ligt niet aan mij. Ik ben een mens, geen eigendom, en ik hoef niet met mij te

laten sollen omdat anderen misschien vinden dat dat “hoort” of dat vrouwen minder zijn of wat dan ook.

Ik hoop dat er nu in ieder geval serieus over gepraat kan worden. Want je kunt pas een oplossing voor een probleem bedenken als je erkent dat het probleem bestaat.

En @Sofie Peeters: Meid, ik bewonder je! Zet hem op!

Ciao,
Ingrid.

11 SEPTEMBER 2012: SCHRIJFCAFÉ

Een poosje geleden zag mijn moeder in de krant een stukje over iets wat schrijfcafé werd genoemd. Echt veel details gaf het stukje niet, maar er stond wel een website bij, www.schrijfplek.nl geheten. Daar stond al iets meer. Het was kennelijk bedoeld voor iedereen die schrijft. En voor iedereen die wil gaan schrijven. Ook als je denkt dat je dat niet kunt.

Zondagochtend was het zover: de eerste schrijfcafé. In het Feithuis in de Sint Jansstraat. Ik was er op tijd, want met de volgende bus zou ik tien minuten te laat zijn geweest. Het Feithuis was nog dicht. Ik pakte mijn telefoon en kwam er achter dat het etablissement om half elf open ging. Ik ging op een muurtje bij de Martinikerk zitten wachten. Lekker in de zon. Gaandeweg verzamelden zich meer mensen. Als ze allemaal voor het schrijfcafé kwamen, zouden we best met een leuk groepje zijn.

Toen het Feithuis éénmaal open was, dromde iedereen naar binnen. We moesten met minimaal drie mensen aan een tafeltje gaan zitten. Toen iedereen een plekje had, begonnen we direct. De eerste regel waar we ons aan moesten houden, was dat we niet mochten oordelen. Enkel luisteren. En we mochten ook niet oordelen over onszelf. Zelfs niet stiekem. Als je over jezelf wou oordelen, deed je dat maar nadat het was afgelopen. En toen begonnen we meteen. Met één woord, en daarna vijf regels schrijven. Precies vijf. En daarna drie minuten schrijven, en woorden onderstrepen en daar dan weer over schrijven. De juf noemde het associatief schrijven. De verhalen die we aan elkaar voorlazen, waren ontzettend leuk om naar te luisteren. En fascinerend. We begonnen allemaal met ongeveer hetzelfde en toch kwamen er zulke verschillende verhalen uit. En zo moeilijk was het niet eens om zo te schrijven. Ook de mensen die schrijven moeilijk vonden, vonden het zo helemaal niet zo moeilijk. Nou ja, omdat je niet mag oordelen, ook niet over jezelf, wordt de drempel natuurlijk wel veel lager.

De volgende keer ga ik weer. En ik ga ook die manier van schrijven voor mezelf proberen. Wie weet wat er allemaal uit komt!

Ciao,
Ingrid.

13 SEPTEMBER 2012: NIKSERIG LIFTGESPREKJE

Ik stond te wachten op de lift, omdat ik van de parkeergarage naar boven het ziekenhuis in wou. Er kwam een lift aan, waar een meneer in stond. Ik keek niet of de lift naar boven of beneden ging, maar stapte gewoon in.

"ik ga eerst nog naar beneden hoor" zei de liftmeneer.

"o, dat geeft niet", antwoordde ik.

"heb je toch een stukkie extra".

"Ja", zei ik, "een rondje van de zaak".

En toen waren we op de min-derde verdieping en moest hij uitstappen.

Als ik nou heel hip en modern koptelefoontjes opgehad had, met muziek er op, had ik dit kleine nietserige liftgesprekje zomaar gemist.

Ciao,
Ingrid.

17 SEPTEMBER 2012: ZON EN REGEN

Veel mensen houden van zonneschijn. Daar worden ze vrolijk van, iedereen is dan buiten en mensen gaan overal heen met bijna niks aan want het is warm. En als het te warm is, wat het gauw is in de zomer, kunnen ze lekker klagen over de hitte. Mensen klagen graag. Meestal hou ik ook wel van zonneschijn. Lekker op een terrasje zitten, als het wat koeler is in de zon en als het wat warmer is in de schaduw. Maar vaak is het me gauw te warm en dan vlucht ik naar de koelte van het huis of, als ik in de stad ben, naar de koelte van de airgeconditioneerde bioscoop.

En dan op een gegeven moment is de zomer voorbij en begin iedereen te jammeren en te klagen over die rottige regen. Wat de fietsers betreft kan ik me er wel wat bij voorstellen. Ik heb vaak genoeg met een natte spijkerbroek in de schoolbanken gezeten om te weten dat dat echt niet prettig voelt. En wat auto's betreft weet ik dat sommige mensen moeite hebben met de ruitenwissers. Een dansleraar van mij had vroeger altijd moeite met het onderscheiden van de witte strepen op een nat wegdek 's avonds. Dus ja, regen heeft zo zijn nadelen.

Maar regen heeft ook zijn voordelen. Soms ga ik expres lopen als het regent. Een goede jas aan, capuchon of plu, en dan luisteren naar het getik van de regen op de paraplu. Of zonder paraplu en gewoon nat worden. Het is tenslotte niets wat een handdoek niet oplost. Maar wat ik ook wel fijn vind, vooral tijdens een harde bui, is om in de auto te zitten. En dan luisteren naar het tikken van de regen op het dak. Soms als ik thuis ben, en ik zie dat het hard gaat regenen op de buienradar, ga ik gauw in de auto zitten. Alleen maar om dat tikken te kunnen horen.

Zo heerlijk rustgevend is dat.

Ciao,
Ingrid.

20 SEPTEMBER 2012: REGENBOGEN EN KABOUTERS

Nu het weer herfst wordt en het dus weer regelmatig regent, kom je weer regelmatig regenbogen tegen. Ondanks dat ik weet hoe zo'n regenboog ontstaat (zie [wikipedia](#)), of eigenlijk meer dankzij dat ik weet hoe zo'n ding ontstaat - geweldig toch! - , vind ik het een wonder van de natuur. Helemaal als je ook de bijboog ziet.

Vandeweek was ik onderweg naar het ziekenhuis toen ik even verderop een werkelijk prachtige regenboog zag. Ik zette mijn auto op een parkeerhaventje bij Kardingse en ben even uitgestapt om de boog te bewonderen. Hij was heel helder, en je kon de hele boog zien. Ik kreeg het gevoel alsof ik hem aan kon raken. En de bijboog, de tweede boog, was ook te zien. Redelijk helder zelfs. Een eindje verderop eindigden de twee bogen in een weiland. Eventjes werd ik er helemaal stil van.

En eventjes geloofde ik heel vast in elfjes en kabouters. Ook al was er geen pot met goud aan het eind van de regenboog te vinden :)

Ciao,
Ingrid.

27 SEPTEMBER 2012: CALL ME HONEY - SONGTEKST

Al een poosje ben ik hiermee bezig, en eindelijk vind ik in ieder geval het liedje zover af dat de songtekst publicabel is. Op de muziek moet nog even gewacht worden, daar heb ik niet zoveel tijd voor gehad de laatste tijd helaas. Soms zijn andere dingen eventjes belangrijker dan schrijven :(Je kunt het ding luisteren op mijn [soundcloud](#)

Every now and then I get so lonely
An empty house when coming home from work
There's no one to cook me dinner
No one to talk to tonight

And at those moments I wonder:

Will anybody call me honey
Will anybody call me love
Will anybody say I love you
Give me a shoulder to cry on
Will anybody
hold
me
tight

Now sometimes my friends invite me over
A joy-filled house when coming home from work
She did her best to cook a great dinner
People to joke around with today

And I wonder whether I need:

To have somebody call me honey
To have somebody call me love
To have somebody say I love you
To have someone's shoulder to cry on
To have somebody
holding
me
tight

Late at night, I come home from dancing
A peaceful house awaits me tonight
I pour a drink and lay down on the sofa
My thoughts are churning over everything today

And then I realize:

That I myself can call me honey
That I myself can call me love
Say to the mirror I love you
The teddybear his shoulder to cry on

All my friends are
holding
me
tight.

I wanna look at the things I have
Look away from things I have not
Realize
the little things are so important
Be happy with
who
I
am

Now I will call myself honey
Now I will call myself my love
say to the mirror I love you
the teddybear's shoulder to cry on
My loving friends are
holding
me
tight

Normaal breng ik gedichten op dit blog uit onder de licentie cc-by-nc-nd, maar voor deze songtekst maak ik een uitzondering. Licentie op Call me honey is CC-BY.

29 SEPTEMBER 2012: HET LEEK WEL EEN ACHTBAAN

Sinds een paar weken ligt mijn moeder in het ziekenhuis. Ze had chemotherapie gehad, en was daardoor extra vatbaar voor virussen en zo. Toen ze een paar weken geleden ongeveer negenendertigeneenhalve graad koorts had, vond het ziekenhuis dat ze maar beter kon blijven. En ik geef ze volkomen gelijk, ook al dacht Mama er anders over (het is maar koorts hoor, zei ze).

Het herstel van Mama ging met ups en downs. Het leek wel een achtbaan. Gelukkig heb ik een hele fijne, warme familie, en een paar hele fijne goede vrienden om me heen. In nood leert men zijn vrienden kennen, zeggen ze, en het is zo.

De koorts was na een dag of vier weg - up - maar toen bleek ze vocht vast te houden - down. Ze zou er medicijnen voor krijgen - up - maar die sloegen niet aan - down. Dus moest ze gedialyseerd worden om alle vocht uit haar weefsel te halen en haar bloed te zuiveren van afvalstoffen. Alles zou goed komen - up. En toen leek het de goede kant op te gaan. Binnen een paar dagen was ze door de dialyse zes kilo lichter. Mijn familie en ik waren daar erg blij mee. Wel viel het ons op dat ze hele zware koortsuitslag had, en soms ook een beetje snufferig was. Alsof ze verkouden was, of zou worden.

Op een zondag kwam ik in het ziekenhuis bij haar op bezoek. Ze had een zuurstoffles aan haar bed hangen en een kapje op. Dat was toch wel een down. Het bleek dat ze benauwd was geweest die nacht. Heel erg benauwd. Ze was ook wat vaag, er niet helemaal bij, maar ja als je zo benauwd bent dat je extra zuurstof nodig hebt, lijkt dat ook wel logisch. Maandag zou ze naar de KNO-arts die haar benauwdheid zou behandelen. Toch weer een kleine up. Het zou vast wel weer helemaal goed komen.

Maandagochtend werd ik naar het ziekenhuis geroepen. Mama was helemaal in de war, en ook wel in paniek. Samen met een tante ging ik naar het ziekenhuis om te kijken wat er precies aan de hand was. Dat was een hele flinke down. We zijn de hele dag in het ziekenhuis geweest. Mama zo er aan toe te zien, dat brak mijn hart in wel tien miljoen stukjes. En de harten van mijn familie ook. Gedurende de week ging het langzaam beter met haar. Samen klauteren we uit het dal van die diepe down terug naar een up.

Gisteren vertelde Mama dat de dokters er naartoe willen werken dat ze volgende week woensdag of zo naar huis mag. Alle stukjes van mijn maandag gebroken hart zijn weer aan elkaar gegroeid tot één liefhebbend geheel. Het kopje koffie terwijl de zon door de ramen gluuert smaakt vandaag extra lekker.

Na die achtbaan van vandeweek is het heerlijk om te genieten van de simpele dingen. De zon die schijnt, een lekker kopje koffie. Even rustig op de bank zitten niksen. Toch al kostbare momenten, die nu extra kostbaar zijn.

Het zijn toch echt wel de kleine dingen die het hem doen.

Ciao,
Ingrid.

6 OKTOBER 2012: WURMERS

Drie weken heeft mijn moeder in het ziekenhuis gelegen. Drie weken lang ging ik elke dag na mijn werk naar het ziekenhuis bij haar op bezoek. Al snel had ik door dat het meestal best wel druk was in de parkeergarage, dus reed ik meestal gelijk door naar de min-derde verdieping. Daar was eigenlijk altijd wel plek zat. En omdat ik te lui ben c.q. te weinig conditie heb om drie trappen op te sjouwen met een zware laptotasrolkoffer, heb ik vaak in de lift gestaan. Gemak dient de mens, immers.

Meestal kwam ik aan tegen een uur of vier. Dat was een tijdstip waarop veel mensen weg gingen, want er reden dan altijd meer auto's de garage uit, dan in. En als ik dan met de lift op de begane grond aankwam, stond er een hele rij te wachten voor de lift. En elke dag ging het uitstappen uit de lift hetzelfde. Elke dag waren er dezelfde kleine ergernissen:

Als de liftdeuren open gingen, kwam ik naar voren om de lift uit te stappen, met mijn tasrolkoffertje achter me aan rollend. Steevast stoven de wachtenden dan al naar voren om zich de lift in te wringen, zonder eerst te wachten tot ik uit de lift gegaan was. En als ik mezelf dan de lift uit probeerde te wurmen langs hen heen, kreeg ik vaak vuile blikken. En soms kreeg ik als cadeautje dan ook nog blauwe plekken op mijn voeten en scheenbenen. Weer een moeder/vader met wandelwagentje dat doodsbang was dat de lift zonder hen vertrok. Best wel irritant, als je dat elke dag gebeurt.

Het deed me denken aan jaren geleden. Ik was toen een week in Londen geweest, waar instappers netjes wachtten totdat uitstappers uit de lift, trein, metro, bus of wat dan ook gestapt waren. Toen ik na die week weer in Nederland terug was, ontdekte ik dat ik in een land woon van onbeschofte en ongeduldige zichzelf-erlangs-wurmeters.

Net als toen neem ik mezelf voor om altijd eerst netjes te wachten totdat de uitstappers uitgestapt zijn. En als het kan, zo te gaan staan wachten dat instappende wurmers achter me staan. Zodat zij ook netjes moeten wachten totdat de uitstappers uitgestapt zijn.

Ciao,
Ingrid.

15 OKTOBER 2012: VANAF DE KANT

Gisteren was het weer zover: de vier mijl van Groningen. Of, zoals we in Groningen kortweg zeggen: de vier mijl. Dat “van Groningen” weten we ja wel. Via-via had ik al gehoord dat er een aantal collega’s en kennissen mee zouden lopen, dus ik was van plan om zondagmiddag langs de lijn te gaan staan om ze aan te moedigen. Zo gezegd, zo gedaan. In warme kleren en een warme jas - want fris en stilstaan - toog ik zondag aan het eind van de ochtend richting viermijlroute. De wedstrijdlopers zouden om half twee van start gaan.

De hele route was al afgezet met dranghekken, maar er waren hier en daar oversteekplaatsen gemaakt, waar veel mensen gebruik van maakten. Vlakbij het news café stonden wat metalen dingen te staan die op steel drums leken. Er naast een joekel van een camera, waarschijnlijk van RTV Noord. Ik had op internet al gelezen dat die de vier mijl live op teevée en internet zouden doen. “Cross-multimediale uitzending”, kraaide een advertentie trots. Ik liep de Heerestraat in en maakte van een oversteekplaats gebruik. Dan stond ik straks alvast aan de goede kant, als ik na afloop op het hoofdstation de bus naar huis zou willen pakken. Van de vorige edities wist ik nog dat dat handig is; anders moet je omlopen via de Westerhaven. En als je drie tot vier uur gestaan hebt, is dat best wel een aardig eindje.

Ik koos zorgvuldig positie op een stukje in de herestraat dat een laag luidsprekergehalte had, en maakte me op voor een poosje wachten. Het was nog maar kwart over één, en om half twee zouden de westrijdlopers starten. Dat betekende dat het nog minstens een half uur zou duren voordat er iets langs zou rennen. Af en toe kwam er een politiemotor langs, onderweg naar de finish, of een motor met een sticker “organisatie 4 mijl” er op. Tegen half twee kwamen er een paar vrachtwagens langs, ook onderweg naar de finish. Het kleine stemmetje in mijn achterhoofd vond meteen weer dat ik vrachtwagenchauffeur moest worden.

En toen eventjes helemaal niks. Langs de kant was het rustig; stil zelfs. Iedereen keek reikhalzend uit naar de renners. We stonden allemaal klapklaar.

Toen kwam er in de verte een auto aan die langzaam reed, met rennende mensen er achter. Oei, dat was vast de kopgroep! We begonnen allemaal te klappen toen ze langs renden. En we bleven klappen. Eerst voor alle wedstrijdrenners, maar al gauw maakten de gele nummers plaats voor oranje en groene nummers van de bedrijvenloop. Terwijl ik klapte voor al die onbekende mensen die het toch maar mooi gedaan hadden, keek ik geïnteresseerd naar alle logo’s op de t-shirts.

De eerste bedrijvenloopenrenners liepen in een shirt waar PostNL op stond. Ook zag ik knalblauwe shirts met heel groot het VCD-logo er op, bescheiden witte shirts met Gemeente Haren er op, het waterschap noorderzijvest liep mee, de McDonalds, Flora Holland, de RUG, verscheidene afdelingen van het UMCG en het Martini, knalrode shirts van Sogeti, blauwe shirts van MUG en de buschauffeurs van QBuzz liepen mee. Ik zag shirts met PWC en Kema er op, met Eyewish, Philips, Dienst Regelingen, DUO, GasTerra, Unigarant, de Jumbo, de dokterpost, ambulancezorg. En nog steeds geen shirtjes van Ordina.

Verder ging het, met shirtjes met IKEA, NS, Heineken, Hooghoudt fabriek, MVGM en TKP. Te veel om op te noemen. Ik zag Meneer M. van de vierde verdieping langsrennen met een mooie lange pas. Mijn huisarts rende langs, in een knalgeel shirt van de dokterspost.

De mensen van het Hooghoudt café aan de Grote Markt liepen in hun obersuniform. De KPN, de Gasunie, Menzis, Alfa college, Noorderpoortcollege, Hanzehogeschool, het Praedinius, een paar advocatenbureaus. En zelfs een paar shirtjes met “Gemeente Wassenaar” er op. Het leek wel of heel Nederland mee deed.

Om half drie zag ik eindelijk de eerste Ordinees langssrennen. In een oranje shirt. “Ha, dus ik moet op oranje shirts letten”, dacht ik bij mezelf. Er waren maar drie of vier bedrijven die ook in oranje shirts liepen, dus dat was makkelijk. Even later kwam collega Frits K. langs, die mij hoorde, omkeek, me herkende en zwaaide. Bij elk oranje ordinashirtje klapte ik en moedigde ik aan. De renners waren zo geconcentreerd dat ze het helemaal niet doorhadden. Collega Frits K. was en bleef de enige die me gezien heeft.

Langzaam maakten de bedrijvenloopnummers plaats voor de blauwe nummers van de recreatieloop. Mijn rug en mijn voeten begonnen me te vertellen dat ze het eigenlijk wel helemaal prima vonden. Mijn handen vonden het na al dat klappen ook wel prima eigenlijk. Tijd om de bushalte op te zoeken dus.

Ik vind het heel knap, zes kilometer hardlopen!

Ciao,
Ingrid.

28 OKTOBER 2012: SLALALALALA

Laatst hadden vrienden mij uitgenodigd voor het avondeten. Een van de gerechten die geserveerd werd, was sla. Een grote kom met blaadjes sla en halve eieren er in. Het zag er vrolijk en aantrekkelijk uit, met die geel-witte eieren tussen het groen. Toch riep een lelijk stemmetje achterin mijn hoofd:"konijnenvoer!". Gauw legde ik dat stemmetje het zwijgen op door een flinke schep sla op mijn bord te leggen. Met een ei.

Toen ik begon te eten, stelde ik vast dat het eigenlijk best prima smaakte. Stiekem was ik daar wel verbaasd over. Het lelijke stemmetje in mijn achterhoofd riep:"ja maar dat kan niet lekker zijn, dat is konijnenvoer!". "Houd toch je mond", dacht ik tegen het stemmetje. "Het smaakt hartstikke lekker en daarmee basta". Het stemmetje deed "grmb!" en daarna niks. Ik nam nog wat van de hartige taart, en ook nog een tweede portie van de sla. Want dat was best lekker. Konijnenvoer of niet.

Bij de Albert Hein hebben ze ook veel maaltijdsalades. Die moet ik toch maar eens allemaal gaan proberen!

Ciao,
Ingrid.

3 NOVEMBER 2012: SINT MAARTEN, SINT MAARTEN, DE KOEIEN HEBBEN STAARTEN

Zaterdagochtend. Op tijd ben ik al in "Staaaad" want vandaag kan ik mijn nieuwe bril ophalen. Als ik van de brillenmeneer naar het goudkantoor loop, omdat ik koffie wil, kom ik op het Waagplein twee meneren tegen die gekleed zijn in jacquet, met een echte "hoge zijde" op het hoofd. Ze hebben vlaggenstokken bij zich, en een bundeltje groen-witte stof onder de arm. Ze zetten hun fiets neer op het Waagplein en staan, aan de gebaren te oordelen, te discussiëren over de indeling van het plein.

Ik besluit daarom om aan de Waagplein-kant aan het raam te gaan zitten in het goudkantoor. Want ik ben nu toch wel nieuwsgierig naar wat er gaat gebeuren straks! Een ogenblikje later zie ik twee paarden de hoek om komen. Ze trekken een ouderwetse boerenwagen, geel met rood, en een meneer op de bok in boerenkiel met klompen. De wagen is geladen met suikerbieten. Ineens valt het kwartje in mijn hoofd: ze gaan natuurlijk vanmiddag suikerbietlampionnen maken.

Als mijn koffie op is, vraagt de meneer van het goudkantoor of ik nog een kopje wil. Ik zeg ja, want dan kan ik blijven zitten kijken. Inmiddels staat er een haag van ouders om de wagen heen, en de kinderen klauteren er op en spelen met elkaar en bekijken verbaasd de suikerbieten. De meneren van de paarden leggen zorgzaam dekens over de ruggen van beide dieren. Beide paarden krijgen een liefdevol klopje op de nek. Een moeder komt naderbij, ze heeft een kind op de arm. Het kleine kinderhandje aait de paarden voorzichtig over de neus. Het is zo lief om te zien, ik word er helemaal vrolijk van. Even later aaien meer mensen de paarden over de neus. Nu durven ze dat ineens, kennelijk.

Aan de wagen worden posters opgehangen met de tekst "Het zal jou biet zijn" en "Sint Martinus". En er zijn nu vlaggen van de koninklijke vereeniging van volksvermaken. Een meneer in boerenkiel staat zo te zien aan een mevrouw uit te leggen hoe de lampionnen er uit komen te zien. Hij houdt een biet omhoog en tekent er met zijn vinger ogen en een mond op.

Het is dus inderdaad tijd voor het traditionele suikerbietlampionnenmaken.

Ciao,
Ingrid.

10 NOVEMBER 2012: VROLIJK KLETSEN

Zoals zo vaak ga ik even fluks met de bus naar de stad. Ondanks dat het nog maar het twaalf uur is, is het toch al wel druk. In de bus is een van de weinig plekjes nog vrij aan de rechterkant van het gangpad. Er zit alleen een jongedame van een jaar of zeven. Ze kletst vrolijk tegen een meneer die aan de linkerkant van het gangpad bij een wandelwagentje zit. Ze zegt Papa tegen hem.

Ik vraag haar of ik er bij mag komen zitten. Schuchter kijkt ze een keertje naar me en knikt dan. Gauw gaat ze naar buiten kijken als ik plaatsneem. Haar aanval van verlegenheid duurt niet lang, want even later begint ze vrolijk tegen me te kletsen. "De weg gaat heel snel", zegt ze. Als we bij een bushalte staan om mensen in te laten stappen, zegt ze: "kijk, nu staat de weg stil". Ik glimlach, knik en zeg: "ja en als de bus strakjes wegrijdt, gaat de weg weer heel snel."

Even later op de busbaan stopt de bus weer bij een halte. "Waarom stoppen we?", vraagt het meisje naast me. "omdat er iemand met de bus mee wil", antwoord ik terwijl de bus wegrijdt. "En zometeen moeten we stoppen omdat er iemand uit moet. Het rode lampje brandt". Ik wijs naar de rood brandende stoplamp voorin de bus. Terwijl het kind haar aandacht verdeelt tussen buiten en binnen de bus, en onderwijl vrolijk doorkletst over alles wat ze ziet, verbaas ik mij.

Dat ze dat zomaar doet, en durft. Zo praten tegen een wildvreemde. En dat haar vader dat zomaar goed vindt. Eigenlijk vind ik dat wel leuk. Vrolijk klets ik terug tegen de jongedame, zoals zij tegen mij kletst. Heel mijn leven heb ik gedacht dat ik totaal niet met kinderen kon omgaan. Misschien had ik wel helemaal ongelijk, al die tijd.

Ciao
Ingrid.

17 NOVEMBER 2012: SINTERKLAAS INTOCHT

Voor veel kinderen is vandaag een grote dag. Want vandaag komt Sinterklaas aan in het land. Bij ons in de Stad is de intocht vanmiddag gepland. Eigenlijk weet ik helemaal niet hoe laat, maar meestal zo tussen twee en drie is de optocht. En die wil ik graag zien. Even mezelf weer een klein meisje voelen, en Sinterklaas en alle Pieten en alles zien.

Als ik in de Stad kom, kun je aan de mensen al precies zien waar de route van de intocht langs loopt. Als ik eindelijk maar toch een wat rustiger stukje weg tegenkom, blijf ik daar staan. Het duurt nu niet lang meer voor de stoet langskomt, want de auto's en bussen worden al omgeleid door de verkeersregelaars. Mensen gaan steeds verder naar voren staan, totdat ze ze ongeveer midden op de weg staan. Twee motoragenten rijden langs. Tsjing-boem! Klinkt het in de verte.

Hoopvol en reikhalzend sta ik op tenen over de mensen heen te kijken. Er komt inderdaad een drumband aan, het is Avanti, aan de uniformen te zien. Ze spelen vrolijke liedjes terwijl ze over de hele breedte van de weg stug rechtdoor marcheren. De mensen die in hun weg staan, stuiven gauw aan de kant. Een paar kinderen zingen luidkeels "zie ginds komt de stoomboot". Zachtjes zing ik met ze mee, terwijl ik me voorneem om op internet even naar de bijbehorende akkoorden te zoeken, zodat ik hem op mijn gitaar kan meespelen.

Eerst komen er een heleboel Pieten en verder ondersteunend personeel voorbij. Snoep-uitdeel-Pieten, schoorsteenveeg-Pieten, brandweerauto-Pieten, eenwiel fietsrij-Pieten. Een heleboel arresleeën komen langs, zwaar beladen met pakjes. De belletjes die de paarden dragen klinken vrolijk. Even verderop beginnen kinderen uitbundig te juichen, en een rode mijter steekt boven alles uit.

"Daar is hij, daar is hij, daar is hij!!!", roept het kleine kinderstemmetje in mijn hoofd. Sinterklaas rijdt langs op zijn witte paard, en we zwaaien en roepen en juichen allemaal. Hij kijkt vrolijk en vriendelijk en wuift naar alle kinderen langs de route. Nog lang kijk ik hem na, zie de rode mijter langzaam verder trekken over de zee van mensen heen.

Misschien zet ik stiekem wel mijn schoen vanavond.
Je weet immers maar nooit.

Ciao,
Ingrid.

25 NOVEMBER 2012: STRANDELIJKE NACHTMERRIE

Aan het strand was het. Het was erg mooi weer, hoogzomer, met een intens blauwe zee en lucht en het zachtste, geelste strandzand dat je je voorstellen kunt. Iedereen genoot van strand en zee, mensen kletsten en lachten. Kinderen speelden volop. Op een rustig plekje strand zat ik naast de picknickmand en keek naar heel het gebeuren. Zo vrolijk!

Ineens was er iets veranderd. Mensen kletsten en lachten niet, en kinderen speelden niet. Iedereen groepte samen in de verte, er werd geroepen om 1-1-2. Ik rende er naartoe, want wie weet kon ik als EHBO'er wat doen. Er lag een ouderwetse fiat 500 in het water, hij had een hele vieze snottebelgele kleur en hij stak ongeveer half boven water uit. Er dreeven twee dode mensen in. Verbaasd vroeg ik me af hoe dat zo gekomen was zonder dat iemand dat merkte. Op het water om de auto dreeven mooie regenbogen, waar kinderen opgetogen mee speelden. Ik realiseerde me dat dat betekende dat de auto brandstof lekte. Ik zei dat tegen de mensen die rookten.

Ze lachten me uit, wuifden mijn zorgen weg. Ik moest niet zo domme muppet zijn, het zou allemaal wel meevallen. En ze stonden in het water immers. Water brandde niet, dat wist iedereen. Ik probeerde het nog eens uit te leggen, werd uitgelachen, uitgescholden en weggejaagd. Langzaam, met hangende schouders, slofte ik terug naar mijn picknickmand in de verte.

Achter mijn rug hoorde ik ineens gegil, gegil waaruit angst en pijn sprak. Ik keek om en zag een hoge vlammenzuil waar eerst de grote groep mensen was geweest. Mijn vingers vonden mijn telefoon en wisten 112 te bellen.

Ineens werd ik wakker. Ik keek rond en zag dat ik in mijn eigen bed lag, in de stoffelijke omhelzing van een volledig losgewoeld hoeslaken. Langzaam begon het tot me door te dringen dat ik een nachtmerrie gehad had. Door het kiertje in de gordijnen zag ik de schemering. "Het was maar een droom", zei ik tegen mezelf.

Ciao,
Ingrid.

6 DECEMBER 2012: ANGOLA IN DE SNEEUW

Vandeweek ben ik samen met een goede vriendin naar de Oosterpoort geweest. Naar iets wat "World Sessions" heette. Dat is een serie voorstellingen met muziek van over de hele wereld. De vorige keer dat we daarheen gingen, hadden ze een Spaanse groep (Calima) en dat was erg mooie muziek. Vandeweek hadden ze een artieste op het programma staan die [Aline Frazao](#) heette en die, zo bleek die avond, mooi kan zingen.

De voorstelling begon met een introductiefilmpje, waarin ze vertelde dat ze uit Angola in Afrika kwam. Ze vertelde onder andere ook in dat filmpje dat ze naar Lissabon verhuisde om te gaan studeren. Toen ze uitlegde dat ze heel erg moest wennen aan de kou en de seizoenen, was ik best wel verrast. Als je uit een heel warm land komt, is dat natuurlijk eigenlijk best logisch, maar daar had ik zo gauw niet over nagedacht; bij de gedachte aan mediterrane landen (waar ik Portugal stiekem ook toe reken ook al ligt dat niet aan de Middellandse Zee maar aan de Atlantische Oceaan) denk ik als Noord-Europeaan toch het eerst aan warmte. Of in elk geval warmer dan hier. Maar zij moest heel erg wennen: je hebt ineens vier seizoenen, en temperaturen onder de vijftien graden Celsius boven nul.

Zo blijkt maar weer dat alles een kwestie is van perspectief.

Vanochtend stond ik op en zag ik dat de sneeuw die al een paar dagen viel eindelijk is blijven liggen. Direct moest ik weer aan die Angolese dame denken, en ik vroeg me af wat zij van die kou en die sneeuw zou vinden. Zou ze al vaak sneeuw gezien hebben?

Later in de ochtend sta ik tijdens een RSI-rustpauze uit het raam te kijken hoe het buiten langzaam licht wordt. En even denk ik er weer aan, en probeer ik het me voor te stellen. Hoe zou iemand uit een warm land tegen sneeuw aankijken?

Ciao,
Ingrid.

14 DECEMBER 2012: WIT, GLAD EN MOOI

Als ik naar buiten kijk, zie ik sneeuw. Het valt flink, blijft een paar dagen liggen en smelt dan weer weg. Op Facebook zie ik foto's waarop de rest van Nederland zalig groen en warm lijkt, nou ja, min of meer dan, maar hier balanceren we de afgelopen paar weken steeds rond het vriespunt. Of het leuk is, of niet, daarover wisselen de meningen sterk.

Ik vind het wel erg mooi, vooral als de sneeuw nog vers is, onbedorven door pekelwagens enzo. Dan is het net alsof je in een Anton-Pieck-kerstkaart woont. Met binnen de warme kachel, en de kerstboom. In iTunes de kerstliedjes-afspeellijst aanzetten. Kerstliedjes oefenen op de gitaar. En soms heb ik ook zomaar zin om te wandelen in dat mooie landschap. Dan trek ik warme kleren en de lelijke maar o zo stevige laarzen aan, en ga ik op pad. Even door de wijk lopen, of een eindje door het recreatiegebied dat bijna in mijn achtertuin ligt. Of ik pak de auto en rij naar het park aan de andere kant van de stad om daar te lopen.

Mooi hoor, die sneeuw! Laatst kwam ik thuis van het werk en hadden de kinderen van de bovenburen een prachtige sneeuwpop gemaakt. En hij stond in mijn tuin. Dat was leuk thuiskomen.

Helaas is het voor niet iedereen zo fijn. Mensen die slecht ter been zijn, zitten met zulk weer min of meer thuis gevangen. Ze kunnen nergens zomaar even heen, want glad. Een kennis van mij durft amper in de auto te stappen. Want glad. Ik probeer ze moed in te praten, maar dat is soms best lastig. Uiteindelijk is moed toch iets wat je in jezelf moet vinden, een ander kan je hoogstens helpen zoeken maar het vinden moet je kennelijk toch zelf doen.

Mijn moeder heeft het in zichzelf gevonden. Zij durfde eerst ook niet weg, want glad. Toen ging ik met haar boodschappen doen, en zag ze een mevrouw die ook met een rollator liep rustig over het bestrooide en geveegde fietspad lopen. "Oh", zei ze gelijk, "zo ga ik het ook doen". Even was het stil, en toen zei ze dat het haar zojuist te binnen was geschoten dat ze nog ergens van die tegen-gladheid-onder-de-schoen-bind-dingen moest hebben. Die ging ze maar gauw opzoeken. Dan kon ze er toch nog uit. Ik verzekerde haar dat het in de binnenstad meestal mooi schoon was, en dat ze ook op de webcam van de regionale omroep kon zien of het schoon was. Dan kon ze bij de Hema een kopje koffie drinken als ze daar zin in had.

En nu gaat ze er weer uit, en overal naartoe. Vertelt me pas achteraf dat ze hier en daar heen geweest is. Met de rollator in de bus, met de stevige schoenen met spekzolen aan, en de tegen-gladheid-onder-de-schoen-bind-dingen in het mandje van de rollator. Of onder haar schoenen. Ze laat zich niet klein krijgen. Bij de pakken neerzitten komt in haar woordenboek nog steeds niet voor.

Ik ben zo ongelooflijk trots op haar!

Ciao,
Ingrid.

19 DECEMBER 2012: BORRELEN MET HOORTOESTEL

De meeste mensen in mijn omgeving weten dat ik hoortoestellen draag, vanwege mijn [otosclerose](#). Door die hoortoestellen hoor ik weer redelijk goed, maar ze versterken natuurlijk wel alle geluiden evenveel. Meestal is dat geen probleem, maar laatst hadden we op de zaak een kerstborrel-buffet-receptie. En dan wordt het wel een probleem, want iedereen praat al netwerkend met iedereen natuurlijk. Al dat geluid samen komt dan als een soort muur op je af.

“Een blokgolf”, noemde een begripvolle collega het laatst. Zijn vader had hetzelfde, vertelde hij.

Gelukkig heb ik collega's die dat snappen, en die mij al zolang kennen dat ze automatisch en heel anti-blokgolf wat harder gaan praten als ik er bij kom staan. Dat rekening houden met mijn hoorproblemen vind ik erg fijn, want dan voel je meteen dat je er bij hoort. En erbij horen is fijn.

Als mensen het niet weten en te zacht praten, is het niet erg. Dan kun je gewoon vertellen dat je een hoorprobleem hebt en dan praten ze harder. Maar meestal blijft dat maar even; na een paar minuten zakken ze vaak weer terug naar hun oude volume. Begrijpelijk, want dat is hun gewoonte, en een gewoonte is nou eenmaal moeilijk te doorbreken. Maar vervelend is het wel, want halverwege het gesprek kun je het dan ineens niet meer volgen terwijl mensen verwachten dat je het wel hoort. Dan voel je je alsof je er ineens niet meer bij hoort.

Bij een borrel of gelijksoortige gelegenheid heb je dan ook nog eens het rumoer. De muur van geluid, waar het gesprek compleet in verdrinkt. Dan is het extra vervelend als je het gesprek maar moeilijk hoort. Maar met veel concentratie en wat schamele lipleeskunsten lukt het meestal toch. Kost veel moeite en veel concentratie, maar dan heb je ook wat. Je hoort bij, met hoortoestel en al. En erbij horen voelt fijn.

Maar als ik na zo'n kerstborrel thuis ben, ben ik wel helemaal kapot. Te veel geluid gehad. “Mien oor'n toet'n d'r nog van”, zei mijn Oma vroeger wel eens. En zo voelt het dan inderdaad. Alsof alle gesprekken en rumoer nog in je oren gonzen.

Op die momenten ben ik **extra** blij dat mijn naaste collega's om mijnentwil meestal wat harder praten. Dat maakt het allemaal nét dat beetje makkelijker.

Ciao,
Ingrid.

23 DECEMBER 2012: DE MYTHENGANG - EEN VERHAAL

Hoog in de bergen, waar sneeuw en ijs nooit smelten, leeft de Mythengang. Hij strekt zich uit tussen twee valleien, van een ijzige grot aan de rechterkant via de tunnel door de bergen die hijzelf is, tot een eendere ijzige grot aan de linkerkant. Vaak kijkt hij nieuwsgierig neer op de valleien aan beide kanten, om te zien wat de tweebeeners-mensen aan het doen zijn.

Hij is al zo oud, dat hij moeite moet doen om zich zijn jonge jaren te herinneren. Toen was alles vurig. Zijn moeder, Gaia, liet vulkanen lustig spuwen en lava volop vloeien over haar huid. En de kleine tweebeenwezentjes van wie hij nu zo hield, bestonden toen nog niet.

"Moeder Gaia, vertel eens hoe alles begon", vroeg hij op een dag.

"Wel mijn lieve zoon", zei Moeder Gaia, "het eerste begin heb ik niet zelf meegemaakt, dat was voor ik geboren was. Volgens mijn vader, Vader Sol, was er in het begin een gaswolk. Dat waren de resten van een oude, gestorven ster. Uit die wolk is Vader Sol geboren, en mijn broers en zusters en ik ook. Het begin was heftig. Op een dag raakte een van mijn broeders de controle kwijt, en vloog uit de bocht, recht op mij af. We botsten keihard tegen elkaar, en er vloog een hoop van mij weg de ruimte in. Het heeft lang geduurd voordat ik over die schrik heen was, maar toen uit de brokstukken broeder Maan geboren werd, was ik toch wel gelukkig met Maan.

Later, toen mijn buitenkant vaste rots geworden was, voelde ik iets hoog in de hoogste bergen. Iets bijzonders. Ik concentreerde me op dat vonkje, voedde het. En toen werd jij geboren, mijn zoon."

Zijn eerste herinnering was de rots om hem heen, en het witte spul dat er op lag. Ijs noemde Moeder het. Aan zijn beide kanten lagen diepe valleien, en nieuwsgierig keek hij neer op het groene spul daar beneden. Met het verstrijken der seizoenen zag hij hoe het ijs smolt, en als reactie daarop kwamen er allemaal kleurige plekje op het groene spul. Piepkleine levensvonkjes zwermde er tussen door. Dat waren bloemen en bijen, wist hij nu. Zijn herinneringen sprongen naar een ander punt in de tijd en glimlachend dacht hij terug aan de dieren die gekomen waren. Ze waren steeds groter geworden, totdat het bijna zelf wel lopende bergen leken. En toen waren ze ineens weg, en bleven de kleine dieren over. Weer vroeg hij zich af wat er toen toch gebeurd was, maar hij wist inmiddels wel dat Moeder Gaia daar niet over wou praten. "Hou je liever bezig met die tweevoeters die in jouw valleien zijn aangekomen", zei ze dan.

Dus begon hij de tweebeeners te observeren.

Hij had al gauw door, dat ze van de andere vallei niets wisten. De bergen waren zó hoog, dat er bijna nooit iemand van de ene kant naar de andere kant reisde. Hij wist dat ze door hem heen konden trekken, maar op de één of andere manier deden ze dat nooit. Ze waren bang voor hem. Misschien vonden de tweebeeners het ook wel te koud. Ze bleven altijd onder de groen-grens. Hij keek in de verte. De vallei aan zijn linkerkant kwam uit op een grote vlakte, met grote bouwsels er op. Er woonden een hoop mensen bij elkaar op een plek. Veel te veel, dacht hij, maar de mensen leken het prettig te vinden om met zo veel op een plek te zijn. "Ach", dacht hij toegeeflijk, "ze zijn ook immers zó klein!"

Aan zijn rechterkant ging het heel anders, de vallei bestond uit op bossen en velden. Er trokken groepen mensen doorheen, die nooit erg lang op één plek bleven. Ze bouwden dan kleine huisjes van hout, en braken die weer af als ze verder trokken. Het verbaasde hem wel, want de mensen aan de linkerkant bouwden zulke grote gebouwen, terwijl de

mensen aan de rechterkant bleven jagen, planten verzamelen en hun kleine, tijdelijke houten huisjes bleven bouwen. Zo'n groot verschil!

Hij wist nog dat een van de houten-huisjes-mensen de bergen introk. Een vrouwelijk exemplaar, zag hij. Het was hem een raadsel waarom de vrouwtjes er zo anders uit moesten zien. Moeder Gaia en haar broeders en zusters leken eigenlijk allemaal wel op elkaar: rond, als een bol, en ze draaiden allemaal in hun eigen baan om de grote, lichtschenkende Grootvader Sol. Maar bij de kleine wezens waren vrouw en man duidelijk gescheiden. En bij de tweebeen-mens was dat het duidelijkst. Vooral bij de mensen aan de rechterkant. Het was hem al vaak opgevallen dat de vrouwtjes daar ondergeschikt waren aan de mannetjes. De vrouwtjes werd vaak pijn gedaan als ze niet snel genoeg deden wat de mannetjes wilden. Geen wonder dat dat éne vrouwtje ontsnapt was.

Hij zag dat ze achtervolgd werd, en dat zat hem niet lekker. Dat was de eerste keer dat hij besloot om in te grijpen, en hij trok het vrouwtje met een gedachte naar zich toe. Als ze door hem heen naar de andere kant kon vluchten, zou ze goed terechtkomen, dacht hij. Hoe dichterbij ze kwam, hoe beter ze zich voelde. Hij was verbaasd dat hij de gevoelens in deze kleine tweebeners zo makkelijk kon manipuleren. Hij moest toch eens uitzoeken hoe dat kon. Hij schonk het vrouwtje vrije doorgang naar de andere vallei, en keek toen kwaad naar de achtervolgende mannetjes. Hij zag hoe bang ze werden toen hij echt kwaad op ze werd. "Net goed", dacht hij. "Wees maar flink bang". Hij schudde flink wat stenen uit de bergwand los en liet die in een machtige aardverschuiving naar beneden tuimelen. Dat zou hen vast wel duidelijk maken dat ze niet verder mochten.

Toen hij zag dat de achtervolgende mannetjes gillend rechtsomkeert maakten, keek hij weer naar het vrouwtje. Ze was uitgeput van het rennen. Hij streelde haar met een gedachte en riep met een ingeving de grote-witte-gebouwen-mensen aan de andere kant naar zich toe. Die zouden goed voor haar zorgen. Daar zorgde hij wel voor.

27 DECEMBER 2012: SCHAATSEN IN DE STAD

Midden in het centrum van de stad hebben ze een ijsbaan. Een kleintje maar, maar toch een heuse ijsbaan. Dat hebben ze al een paar jaar, en dit jaar ligt hij zo, dat ik hem goed kan zien van achter het raam van het Goudkantoor. En dat is leuk om naar te kijken, lekker relaxt met een kopje koffie kijken hoe de mensen heen en weer zwieren en kijken hoe de obermeneer de terrasverwarming ophangt.

Vandaag is het niet megadruk op de schaatsbaan, maar er zijn genoeg mensen om veel te kijken te hebben. De meesten hebben knaloranje schaatsen aan, die er wel wat uitzien als ijshockeyschaatsen. Een meisje heeft witte schaatsen aan en een jongedame doet het op echte kunstschaatsen, met zo een hoge witte schoen en van die hele lange veters, net als op de televisie bij wedstrijden. Twee kleine kinderen krabbelen onbeholpen op van die dubbel-ijzer-kinderschaatjes, terwijl ze angstig steun zoeken bij Papa en Mama.

Bij het zien van de kinderen moet ik denken aan die schaarse wintermomenten uit mijn eigen jeugd. De vijver was dan bevroren en iedereen van school ging schaatsen. Een heleboel klasgenoten konden het zelfs al best goed. Terwijl ik dan, weer eens gevallen, opkeek naar de kinderen die al zo goed konden schaatsen, voelde ik me altijd een enorme sukkel. Maar toch krabbelde ik dan weer overeind en stond te zwikken en te zwaaien op mijn houtjes terwijl ik met de moed der wanhoop iets probeerde te doen wat op schaatsen leek. Toen wist ik nog niet dat het helemaal niet erg is om iets niet goed te kunnen. Er zijn altijd wel andere dingen die je wel goed kunt. En je kunt leren.

Terwijl die herinneringen vrolijk door mijn hoofd buitelen, bewonder ik de mensen die met zoveel ogenschijnlijk gemak schaatsen. En het is zo fijn om te zien hoeveel plezier ze er in hebben. Een meisje valt, ze staat op, haalt haar schouders op, lacht even heel charmant en gaat meteen weer verder.

Schaatsen is net als het leven. Je valt en staat weer op en gaat weer verder. Ik blijf graag nog even kijken naar al dat ijsplezier.

Ciao,
Ingrid.

Dit waren alle in 2012 gepubliceerde schrijfsels op Rubense Schone Vertelt.
Het blog is te volgen op ingridspersonal.blogspot.com
Gedichten worden gepubliceerd op ingridsgedichten.blogspot.com

Mijn twitter:
twitter.com/janseni2002